XXI. évfolyam 31. szám Ára: 1 forint 1965. augusztus 5.

— Tetszik tudni, a paradicsom már megérett, de az áruelosztásunk még zöld egy kicsit...

Szűr-Szabó József rajza

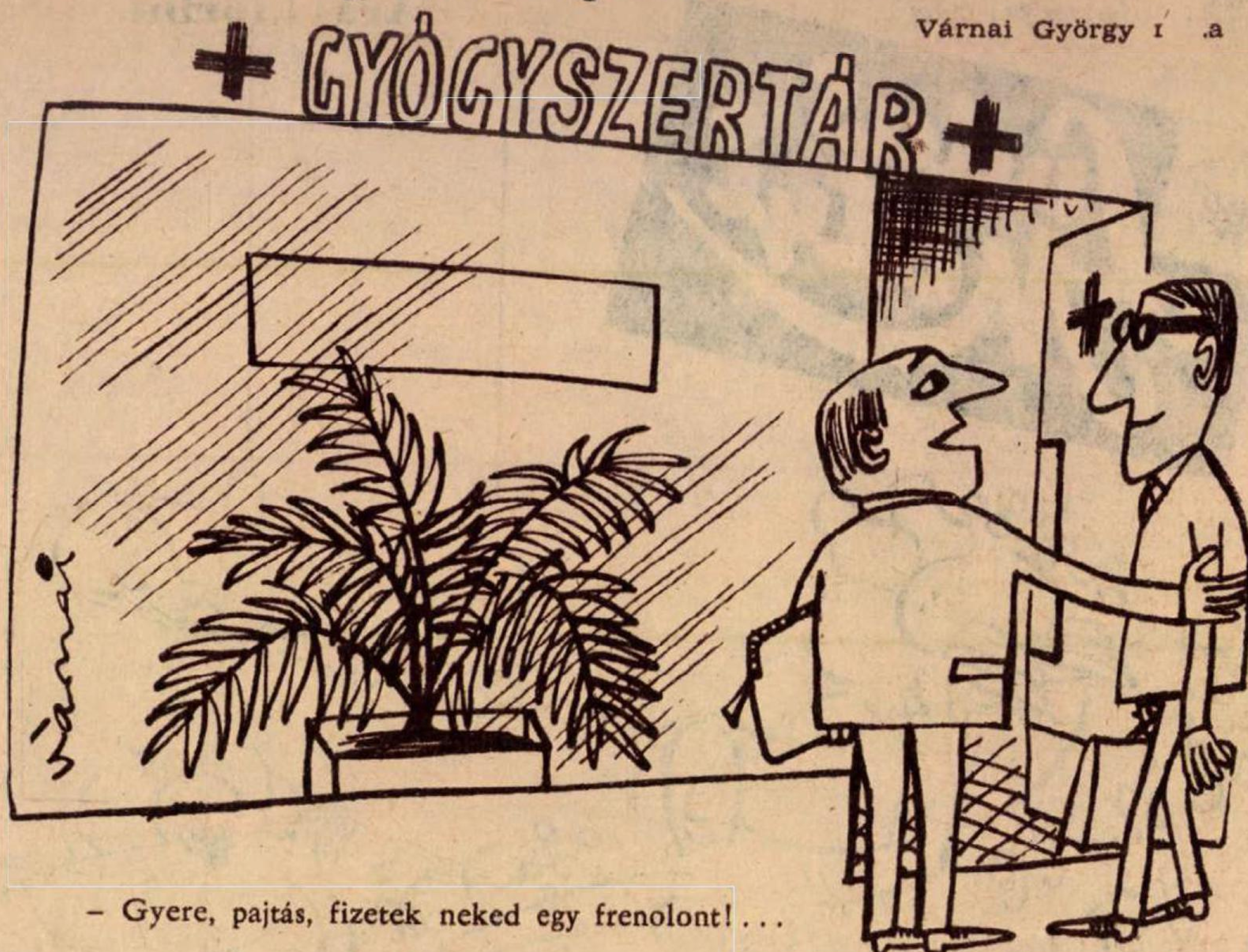
A „GURULÓ KÖVEK" ÉS A NYAKKENDŐDIVAT

A nemzetközi táncdalvilág egyik híres csoportja az angol „Rolling Stones" (Guruló kövek). Ezek a kócos legények nem úgy öltöznek, ahogyan azt a spanyol etikett vagy a Buckingham Palace szertartásmestere előírja, a frakknál jobban szeretik a színes apacsinget és a testhezálló nadrágot. A fiatalságra gyakorolt hatásuk azonban rendkívüli, s ezért az angol férfidivat-szaklap, a „Tailor and Cutter" vezércikkben kérte őket fel, hogy az angol nyakkendőipar érdekében kössenek nyakkendőt.

– Mi a fenének? – válaszolt Mick Jagger, a Guruló Kövek egyik fő-köve. – Hogy eggyel több ruhadarabot téphessenek le rólunk a lányok hangverseny után?

Magyaros vendégszeretet

Várnai György r .a

– Gyere, pajtás, fizetek neked egy frenolont! ...

Erényvédő szúnyogok

Pesti tudósítónktól

Társadalmi vízió:

– Nagyon kérlek, intézd el a dolgot! Neked csak egy telefonodba kerül!

– Jó. De fizeted a telefont?

•

Néni panaszkodik:

– Rettenetes! Az egyik szemem sírt, a másik zokogott!

•

Átszállót váltottam a 6-os villamoson. Három húszfilléreset adtam és – más híján – két ötfilléreset. Egy kis feszültséggel adtam át a sértő pénzdarabokat, de a kalauznő szótlanul átvette, majd visszajáró váltópénzként azonnal továbbadta egy napszemüveges fiatalembernek. Az viszont kifogásolta az ötfilléreseket. A kalauznő így méltatlankodott:

– Az is pénz! Most kaptam egy másik utastól! Mit csináljak? Vágtam volna a kedves utas fejéhez?

A kiélezett hangulatban én válaszoltam:

– Meg kellene próbálni ...

Nem szeretek kérkedni, de a napszemüveges fiatalembert kivéve mindenki nevetett.

•

Értekezleten született meg ez a jellemzés:

– Az illető a felszólalásig okos ember!

•

A mai regény rendszerint a végén kezdődik, majd visszaemlékezéssel folytatódik. Éppen ezért érthető, hogy egy Kedves Olvasó így nyilatkozott olvasmányáról:

– Nem nézem meg az elejét, mert nem akarom megtudni, hogy ki a gyilkos!

•

Pesti beszélgetés:

– Tudod, kivel találkoztam ma?

– Kivel?

– A Dubrinszki Sanyival!

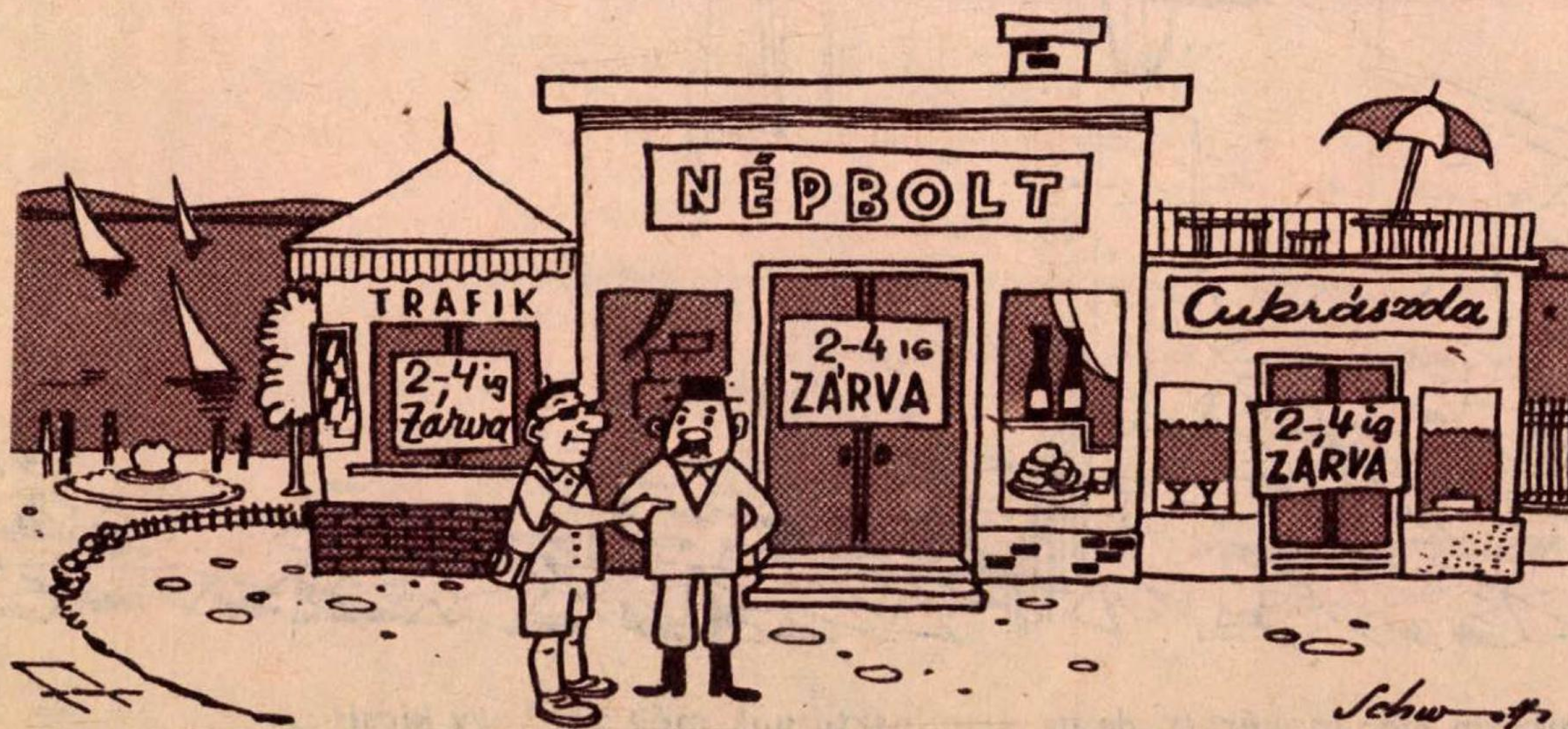
– Ki az?

– Fogalmam sincs. Azt hittem, te tudod.

f. l.

Indokolt kérdés

Schwott Lajos rajza

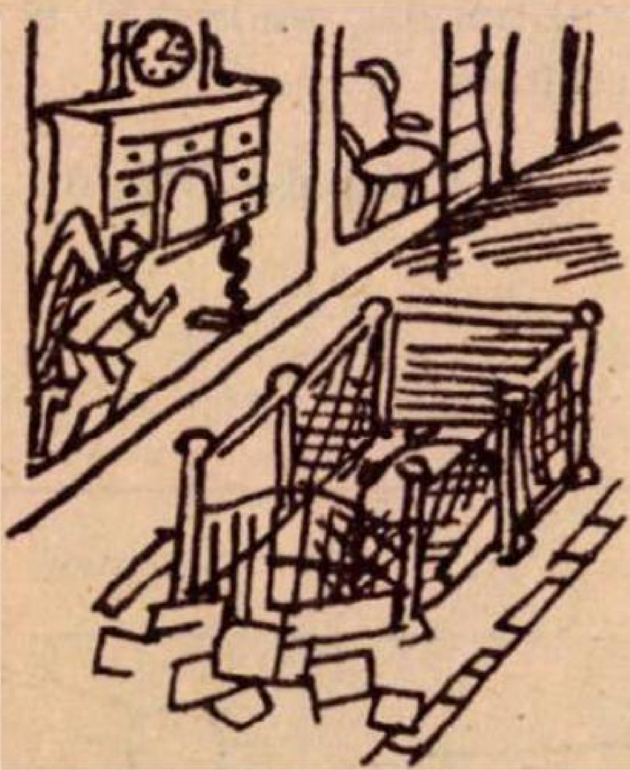
– Mondja, kedves bátyám, a Balaton nyitva van kettőtől négyig? ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MŰEMLÉK?!

A Szent István körút felásásának és betemetésének vérzivataros napjai, hál' istennek, immár végérvényesen elmúltak. A járókelők szeme jóleső érzéssel pihen meg a tükörsima úttesten, amelyre az alkony beállta után hipermodern higanygőz lámpák szórják korszerű fényüket.

Van azonban egy izé, egy lejárat a Szent István körút 3. számú ház előtt a járdán, ami bizony aligha nevezhető idegenforgalmi látványosságnak. Ámbár elég sok külföldi látogatja a Bizományi Áruház pont ott elterülő reprezentatív régiségboltját. Ez a hogyishívják egyesek szerint hajdanában-danában nyilvános óvóhely volt, mások szerint nyilvános illemhely, most pedig nyilvános szemétlerakodó hely. De akármiféle frekventált nyilvános hely volt is a múlt rendszerben, jelenleg nagyon deklasszáltan néz ki. Lépcsői, kőszegélye siralmasan düledeznek. S mivel a lejárat tetejét drótháló nem fedi, temérdek papírgalacsint, barackmagot, csikket és más egyéb, a forgalomból kivont holmit dobálnak ide a szórakozott vándorok, amit aztán a kutya se fuvaroz el onnan, talán azért, mert ez a szerencsétlen pár négyzetméternyi terület semmiféle közület hatáskörébe sem tartozik.

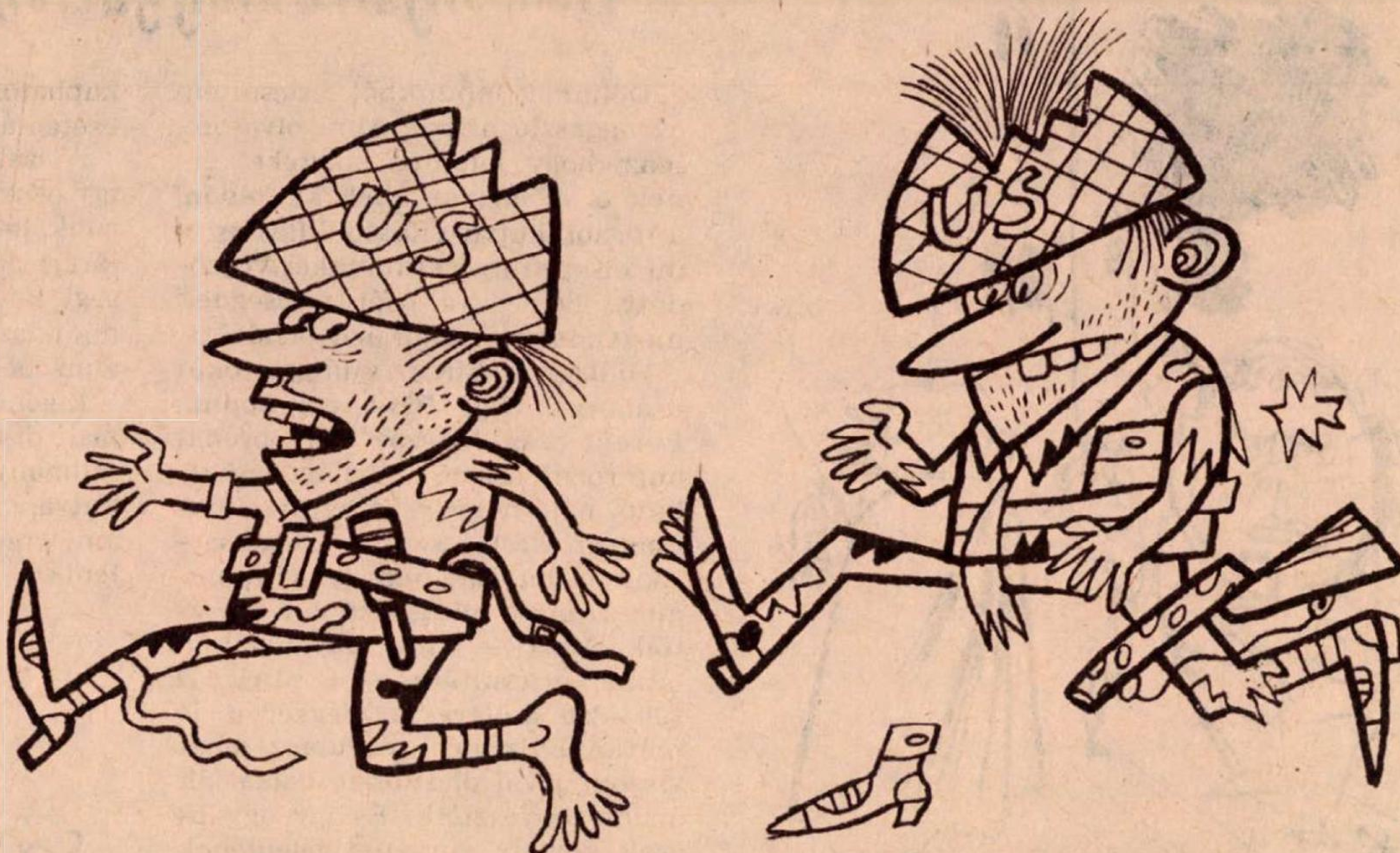

Ha a létesítmény a műemlékké nyilvánításhoz még nem eléggé koros, s a vendéglátóipar se tartana igényt rá, akkor legalább írjanak ki egy tervpályázatot, amelynek tárgya a lejárat restaurálása és rendszeres kipucolása. Első díjnak ezennel felajánlok egy, még aránylag jó állapotban levő, cirokseprűt...

(d—th)

Valahol Vietnamban

Fülöp György rajza

– Tudod, kérlek, azért jöttünk ide, hogy megvédjük az USA presztízsét...

A szélhámos

„Hamis iratokkal börtönviselt háborús bűnösnek adta ki magát, és volt SS-ektől kért segítséget egy nyugatnémet állampolgár. Pénzzel, meghívásokkal támogatták, amíg a hatóságok csalás vádjával le nem tartóztatták."

(Újsághír)

A felháborodástól alig tudtam szóhoz jutni, amikor a fenti hírt olvastam. A szélhámosság határai végtelenek! Vannak emberek, akik előtt semmi sem szent, s pusztán haszonlesésből, a könnyű pénzkereset kedvéért — ahelyett, hogy elmennének dolgozni — kiadják magukat mindenféle tiszteletre méltó személyiségnek, s így tévesztik meg felebarátaikat. Egy nyugatnémet állampolgár háborús bűnösnek adta ki magát, hogy együttérzést, szeretetet és némi készpénzt kapjon azoktól, akiknek könny szökik a szemükbe a „háborús bűnös" kifejezés puszta hallatára.

Ez a lelkiismeretlen, minden hájjal megkent csaló, képmutató arccal el tudta hitetni, hogy háborús bűnöket követett el, s azok, akik áldozatkészen kinyitották szívüket és pénztárcájukat, még csak nem is sejtették, hogy gyámoltjuk nem egy minden emberi érzésből kivetkőzött náci fenevad, fel sem merték tételezni, hogy a segélyre szoruló személy nem tömeggyilkos, mert ártatlan lelkükkel el sem tudták képzelni, hogy akadjon elvetemült ember, aki ekkorát merjen hazudni anyagi és erkölcsi előnyök kicsikarásáért. Nem gondoltak arra, hogy ez az eléggé el nem ítélhető szélhámos rovott múltat hamisított az irataiba a börtönviseltség látszata érdekében. Sajnos, vannak emberek, akikben túlteng a nagyravágyás, s gyakran tisztességtelen eszközökkel igyekeznek szert tenni tekintélyre és elismerésre. Ezek az emberek a könnyebb és kényelmesebb utat választják, alaptalan hencegéssel igyekeznek előrejutni. Mélyen meghatódik az ember, amikor elképzeli a hiszékeny áldozatokat. Milyen nagy lehetett a csalódásuk, amikor megtudták, hogy bárányt melengettek a keblükön, holott azt hitték, kígyó.

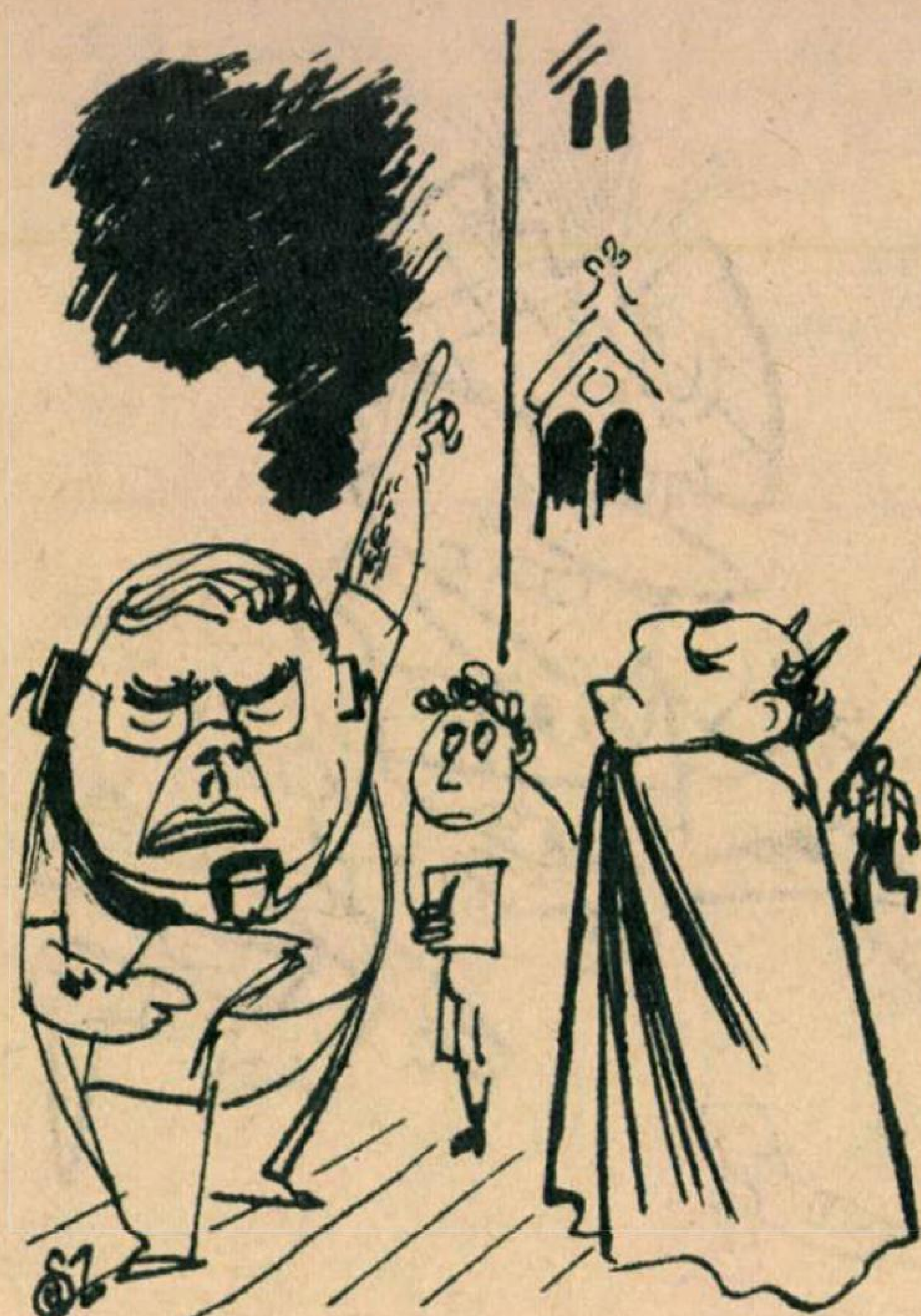
— Pedig olyan becstelen arca volt... — siránkozhatott az egyik, amikor kiderült, hogy a kéz, amelyet baráti szeretettel szorongatott, nem is volt véres.

Ugyanakkor el kell ismerni, hogy a szélhámos nem mindennapi emberismerettel és társadalmi tájékozottsággal rendelkezett. Eleve kudarcra van ugyanis ítélve minden szélhámosság, amely nem számol a fennálló társadalmi rend erkölcsi-politikai igényeivel. Grönlandban nehéz lenne fókátlanítási programmal képviselőnek fellépni, s Algériában sem sikerülne csalárdul meggazdagodni azzal a trükkel, hogy valaki volt OAS-terroristának adja ki magát. De aki úgy gondolta, hogy Nyugat-Németországban szeretet és jólét övezi a volt háborús bűnöst, az érti a dolgát.

Persze, semmi sem tart örökké. A hazug embert előbb utolérik, mint a sánta kutyát. A hatóságok lecsaptak a csalóra. Az illető hiába tagadta ártatlanságát, hiába próbálta bizonygatni bűnösségét, a végén megtört, és mindent bevallott. Mivel kiderült, hogy ártatlan, letartóztatták.

Feleki László

Új rendezés

– Az idén ejtőernyővel dobjuk le Lucifert!

Megnyugtató

– És mondja, maga elhiszi ezt a pletykát?
– Dehogy! Csak terjesztem.

Hamisítják a magyar vizslát!

Délutáni lapunkból értesültem az aggasztó hírről. Mint olvasom, igaz, hogy jelentős sikereket érnek el a magyar ebek külföldön, a brnói kutya-világkiállítás is a mi elsöprő győzelmünkkel végződött, de — a népszerűségnek megvannak a maga árnyoldalai is.

Hiába, a híres világsztárokat utánozzák. Egy BB-t, egy Sophia Lorent száz és száz lány próbál kopírozni szerte a világon. Érthető hát, hogy a magyar pulit, magyar vizslát szintén megkísérlik másolni. Bár nem annyira maguk az ebek, mint inkább tenyésztőik. Mert — mint ugyancsak a lapból értesültem — a MAVAD 300—350 dollárt is megkér a jó márkájú vizsláért. Az utánzatokat viszont jóval olcsóbban bocsátják áruba tenyésztőik. És így ugyancsak komoly versenyt jelentenek kutyáinknak a külföldi piacon.

Érthető — a kísértés nagy. Senki sem ellensége saját pénzének. Ha, tegyük fel, kétszáz dollár egy hamisítvány ára, a vevő már egy vizslánál 100 dollárt takarít meg. Ha 10 darabot szerez be egyszerre, a megspórolt összeg 1000 dollárra rúg. Nem kutya ennyi pénz! Tíz magyar vizsla áráért tizennégy és fél utánzatot kap. És ki veszi észre a különbséget?

De nem is a hamisítás ténye aggaszt legfőképp. Mert valahogy majd csak megbirkózunk azzal a fránya külföldi konkurrenciával. Mástól félek.

A külföldi álvizsla-tenyésztők minden bizonnyal élelmes üzletemberek, és nagy hírveréssel dolgoznak. Valamelyik magyar külkereskedelmi szakemberünknek szemet szúr majd a hirdetés, hogy valódi magyar vizsla 200 dollárért kapható. (Nagyobb tétel rendelése esetén árkedvezmény.)

A szakember minden bizonnyal így okoskodik: még mindig jól járunk, ha a magyar vizslát 350 dollárért adjuk el, és kevésbé minőségi, kevésbé tartós, ám még mindig tetszetős külsejű ál-vizslát hozunk be 200 dollárért.

Elgondolásáért felveszi az újítási díjat, hosszabb külföldi tanulmányútra küldik, öt-hat más kutyaszakemberrel egyetemben, amelynek eredményeként megjelenik a hazai piacon is a hamisított import vizsla. Persze hozzászámítva a költségeket, a szállítást, a haszonkulcsot, alig valamivel kerül majd többe, mint az eredeti magyar vizsla.

És ez — a külföldi import vizsla majdani feltűnése a hazai piacon — tölt el mély aggodalommal az eredeti magyar eb sorsa iránt.

Ismerve magunkat, — a külföldi ál-import állat pillanatok alatt kiszorítja az igazi magyar vizslát. Divattá válik. Lemosolyogják majd azt a férfiút, aki minőségi, ám hazai vizslával jár vadászni a Bakonyba, és azt a divathölgyet, aki magyar ebbel jár vadászni a — Duna-partra.

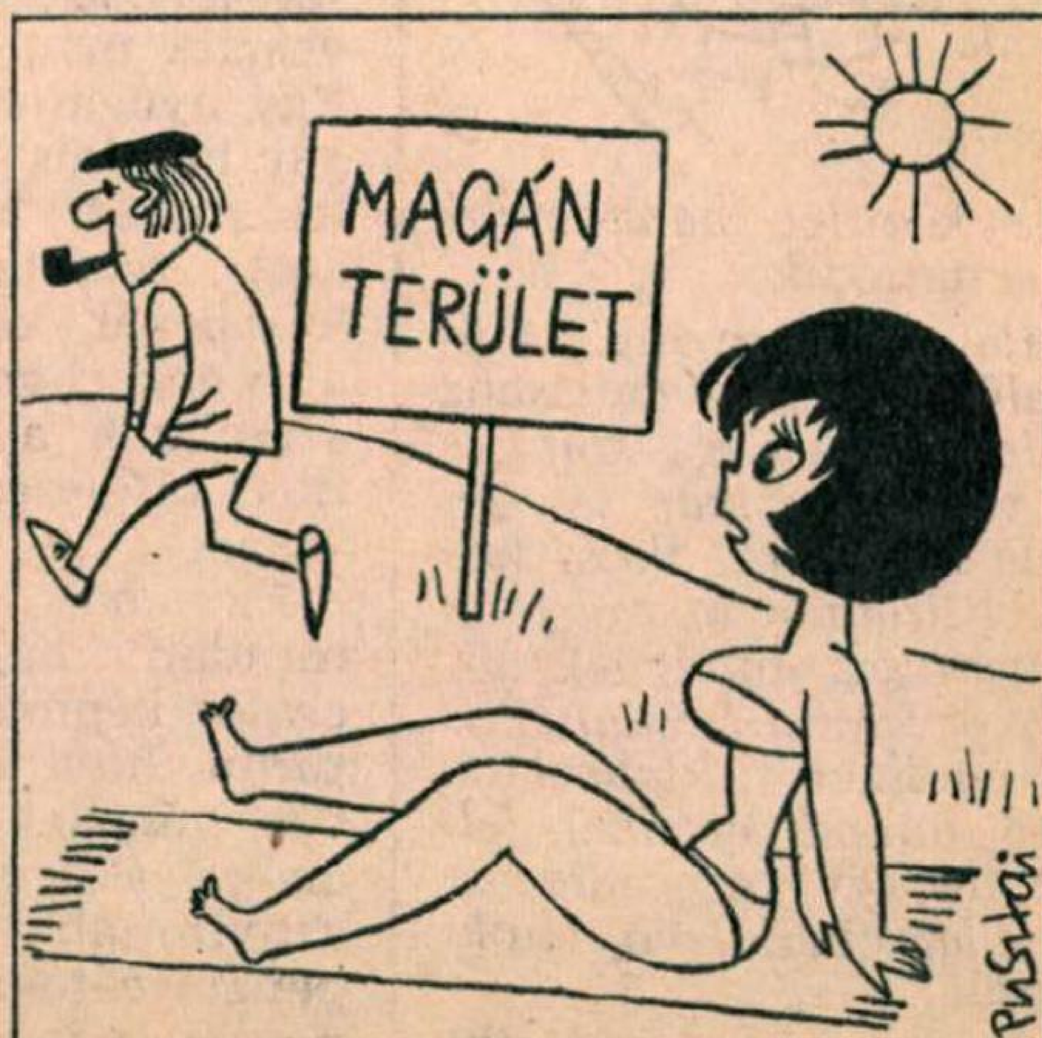
Kertész Magda

Jucika, mint modell

Pusztai Pál rajza

hóbortos bemondások

Vasárnap reggel költséget, sőt fáradságot sem kímélve kiporoszkáltam a margitszigeti Palatinus strandra, hogy élvezzem a nyár örömeit: a napfényt, az ózondús levegőt, valamint a szúnyogokat.

Először kiadósat lubickoltam a medence hűs vizében, majd leheveredtem az üde zöld pázsitra, élvezni a madarak csilingelő danáját meg a hangosbeszélő műsorát. Különösen az utóbbit lehetett remekül hallani:

„Zalabárdi Geraldine-t édesanyja, özv. Sefcsik Rezsőné átveheti az irodában!"

„Böbét várja Baba a szokott helyen."

„A fürdőigazgatóság felhívja az igen tisztelt közönség figyelmét, hogy óvakodjanak a mosdatlan gyümölcstől és a zsebtolvajoktól!!"

Ahogy telt-múlt az idő és én ott feküdtem a tűző napon, mintegy félálomban, egyre furcsábbak lettek a megafon közleményei:

„Rodion Raszkolnyikovot életbe vágó ügyben kérik az értékmegőrzőhöz."

„Tristant várja Isolda a szökőkútnál."

„Castort várja Pollux a meleg vízben."

„Rómeót várja Júlia a pénztár fölötti erkélyen."

„Jancsi várja Juliskát a cukorkaárus előtt."

„Corday Sarolta sürgősen kéri Marat kartársat a hullámhoz."

„Zsuzsannát várják a vének a női öltöző bejáratánál."

„Sámsont azonnal kéreti Delila a fodrászhoz!"

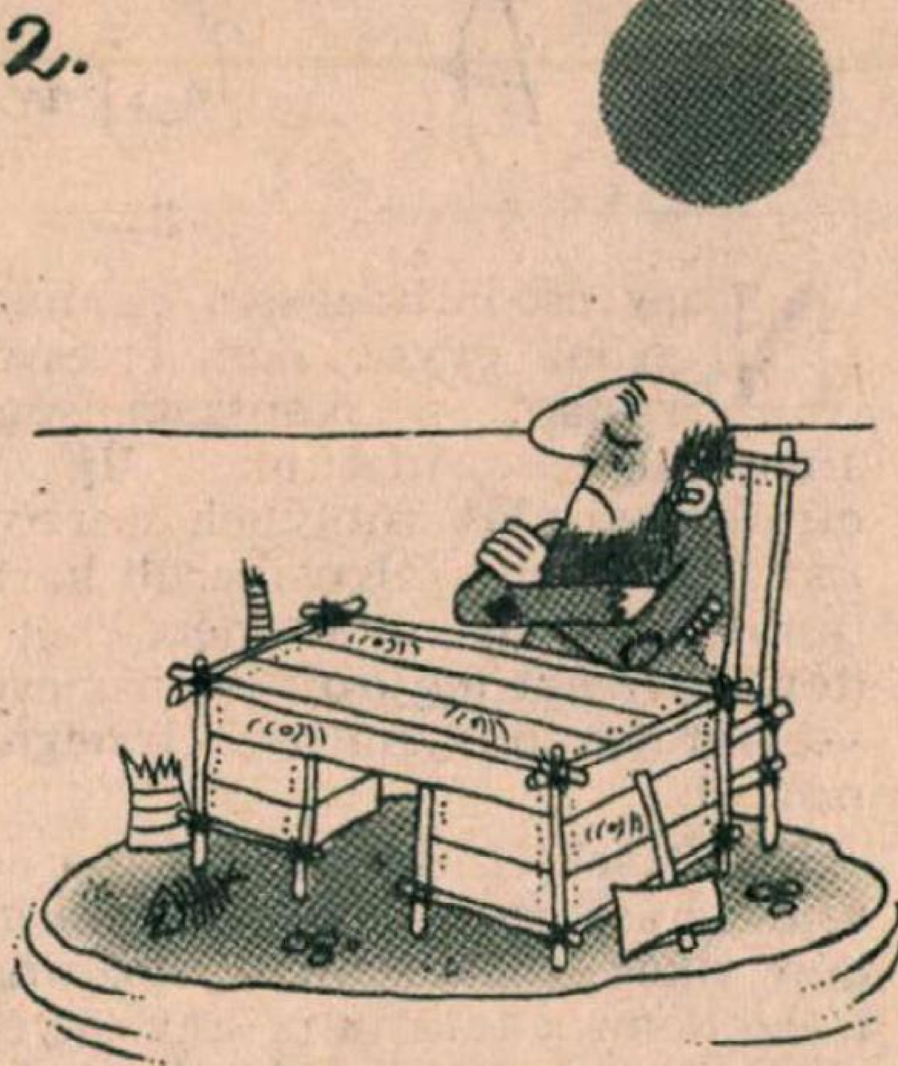
A hangszóró még bizonyára tömérdek csacsiságot összebeszélt volna, de a srácok, szerencsére, jól orrba vágtak egy labdával, és attól felébredtem...

Dalmáth Ferenc

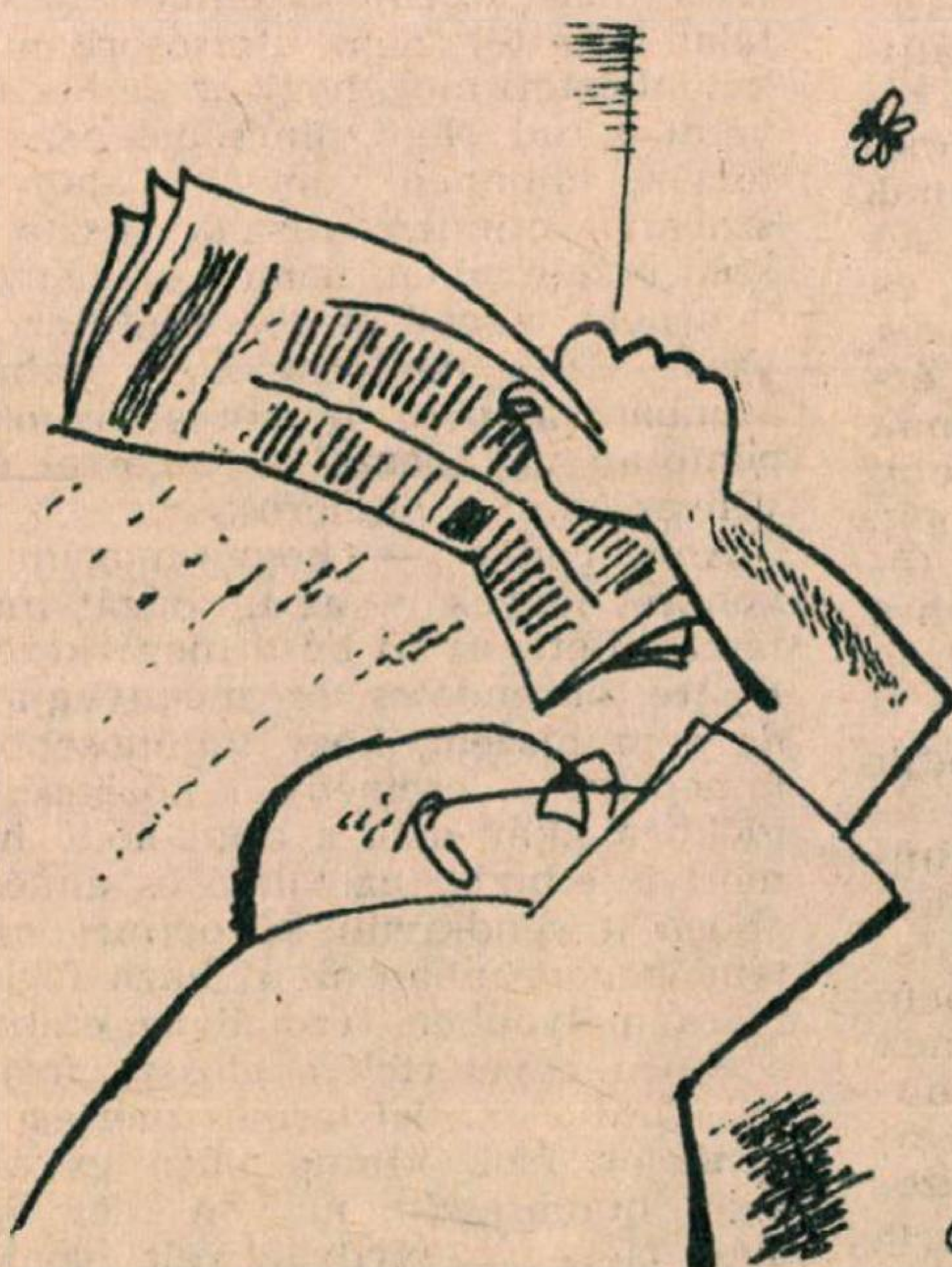
Hajótörött-történet

Balázs-Piri Balázs rajza

Harcos lap

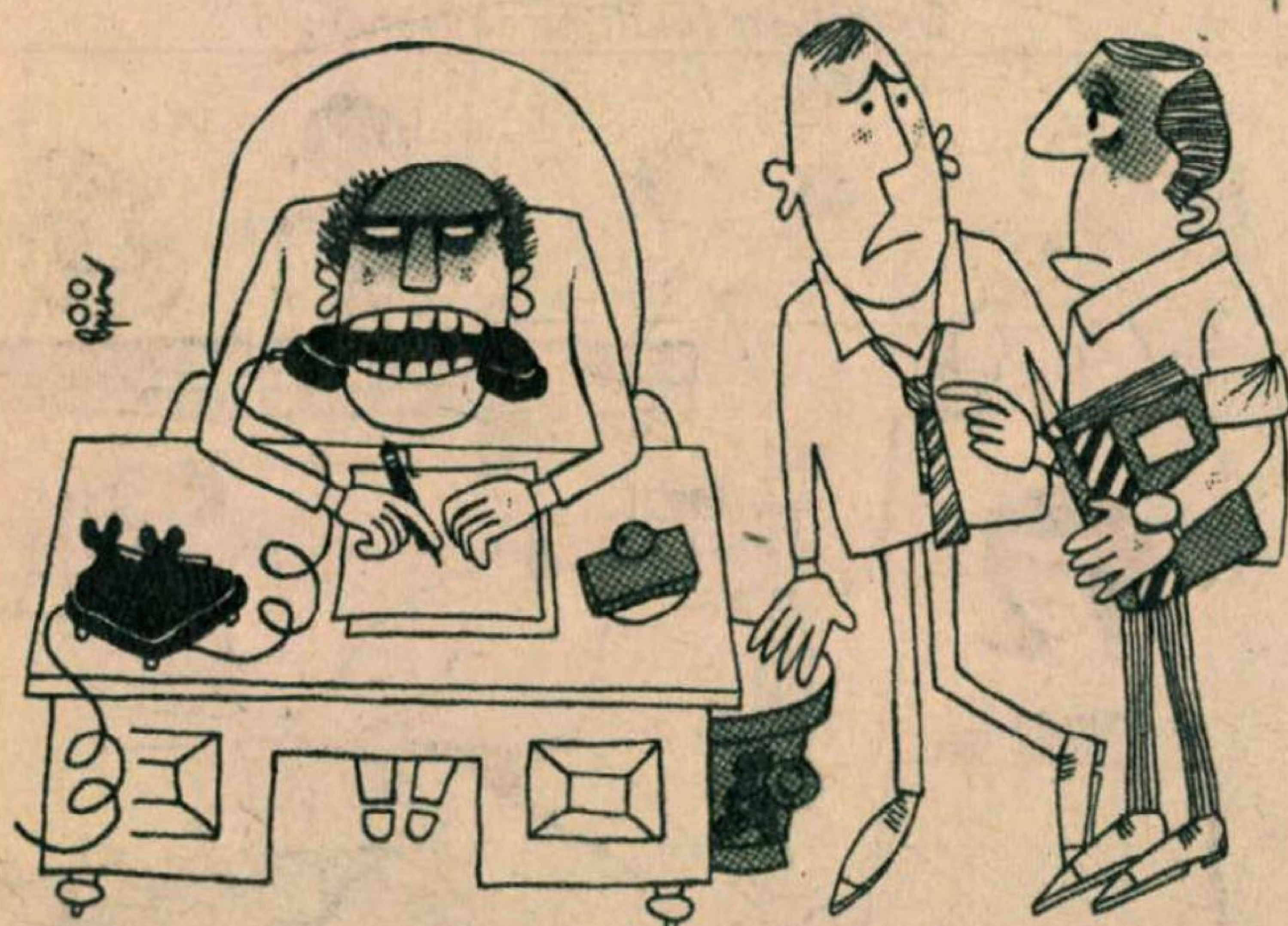
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLTAK

Lapunk július 1-i számában „Nagy tipp" cím alatt szóvátettük a balatonszéplaki posta felelőtlen megszüntetését. Az érdekelt siófoki Járási Tanács, valamint a Pécsi Postaigazgatóság közölte velünk:

Kijelöltek egy alkalmas telket, amelyen a Postaigazgatóság 1966-ban postaházat épít. A postaház felépítéséig a balatonszéplaki postahivatal augusztus 1-től ideiglenesen bérelt helyiségben megkezdi működését.

Önzés

– Nem engedi meg, hogy más használja a telefont...

Női dolgok

– Drágám, most már rövidesen be kell fejeznünk...

A humor védelmében

Nagy csodálkozással és még nagyobb egyet nem értéssel olvastam a Népszabadság július 18-i számának Új búza című glosszáját, melynek szerzője az Esti Hírlap egy félresikerült karcolatának kapcsán olyan nézeteket hirdet, melyeket legjobb lelkiismeretem szerint nem hagyhatok helyreigazítás nélkül.

Mindenek előtt: B. B. humorosnak szánt írása ezúttal kétségkívül gyengén sikerült, mit tagadjam, magam is ízetlennek találtam. Egy ügyetlen, elvetélt humoreszk mindig erősebb visszatetszést kelt, mint egy hasonlóan rosszul sikerült elbeszélés, cikk vagy riport; a glossza szerzőjének indulatát tehát megértem és természetesnek találom. De azért az az állítása, mely szerint: „... vannak témák, amelyek még a legszellemesebb humort sem viselik el; vannak tárgyak és eszmények, amelyek a szó legnemesebb értelmében szentek és sérthetetlenek...” — teljesen téves, és a humor lényegének meg nem értéséről tanúskodik. Olyan témák ugyanis, amelyek a legszellemesebb humort sem viselik el, nincsenek. (Ha vannak, kitől kérhetem el e témák listáját, s milyen hosszú lehet ez a lista, ha még az új búza fogalma is belefér?)

A fent idézett cikkrészlet második fele elárulja a glosszaíró tévedésének gyökerét: azt a feltevését tudniillik, hogy a humor mindig és elkerülhetetlenül sértő, destruktív valami. Márpedig ez nyilvánvalóan nem igaz. Ha igaz volna, mi az ördögnek beszéltünk húsz évig a pozitív humorról? A humor az egészséges emberi léleknek és elmének természetes szükséglete, már csak ezért is képtelen az a feltevés, hogy minden esetben destruál. Destruálhatja a rosszat, a károsat, a megvetésre méltót, s akkor a humor *ezért* pozitív, de kifejezheti a lélek tiszta derűjét, az élet örömét, igazságát és ebben az esetben is pozitív, noha semmit sem destruál. És végül valóban destruálhatja a szépet és nemeset, mely esetben méltó a pellengérre. De akkor sem a humor *általában*, hanem az adott mű, konkrétan. Nincsenek témák, amelyek humorral meg nem közelíthetők (a humor nem azonos az erőlködő, mindenáron való viccelődéssel), a humor nem valamiféle eleve kártékony dolog, az emberi természet igénye a humorra épp olyan természetes, mint igénye az oxigénre, szólásmondásnak számít az a régi tézis, mely szerint az embert az oktalan állattól nem utolsósorban az különbözteti meg, hogy az ember nevetni is tud. Nem, nincsenek „szent” témák, ellenben van egy alapvető szabálya minden írásnak: tiszta és szép érzelmeiben, nemes eszményeiben nem szabad megbántania az olvasót. Ez a mellőzhetetlen szabály azonban a nem humoros írásokra pontosan ugyanazzal a szigorral érvényes, mint a humorosakra.

Ami pedig — hogy magam is konkrét legyek — az új búzát mint témát illeti: az új búza megérkezése Pestre örvendetes és megnyugtató, de nem hiszem, hogy különösebben ünnepélyes esemény, közönséges időkben akár még a csípkelődő humort is elbírja (ha találó és elmés); ebben a rendkívüli küzdelmes esztendőben azonban az új búza fogalmára mélyebben rezonál az ember, s ebben egyetértek a glossza írójával. De ha az idei termés mérlegére gondolok (sok kitűnő búza és egy rossz humoreszk), nagyon meg vagyok elégedve. Nyilván vele együtt.

Tabi László

Mi a mérce?

Ha a filmen kergetőzik
Az ifjú s a hölgy,
Az útjukba akad végül
Egy bükk avagy tölgy,
A fa alatt elterülnek,
Ajk az ajkra forr...
Nézők kezdő korhatára
A tízéves kor.

Ha a filmben megszökteti
A fiú a lányt,
Egyikük sem érdeklődik
Tantárgyak iránt,
A gyerek is útban van már,
Olyan nagy a hév...
Nézők kezdő korhatára
A tizennégy év.

Ha a filmben igen gyakran
Szerepel az ágy,
És a téma a nézőben
Kétséget se hágy,
Hogy az ágyban levő pár nem
Férj és feleség...
A tizennyolc éves bátran
Megnézheti még!

Ha a filmben ötpercenként
Három hulla hull,
Bandita az áldozatát
Aprítja vadul,
Haló hörög, üldözöttre
Akasztófa vár,
Kés a hátban, tőr a szívben...
Nincsen korhatár!

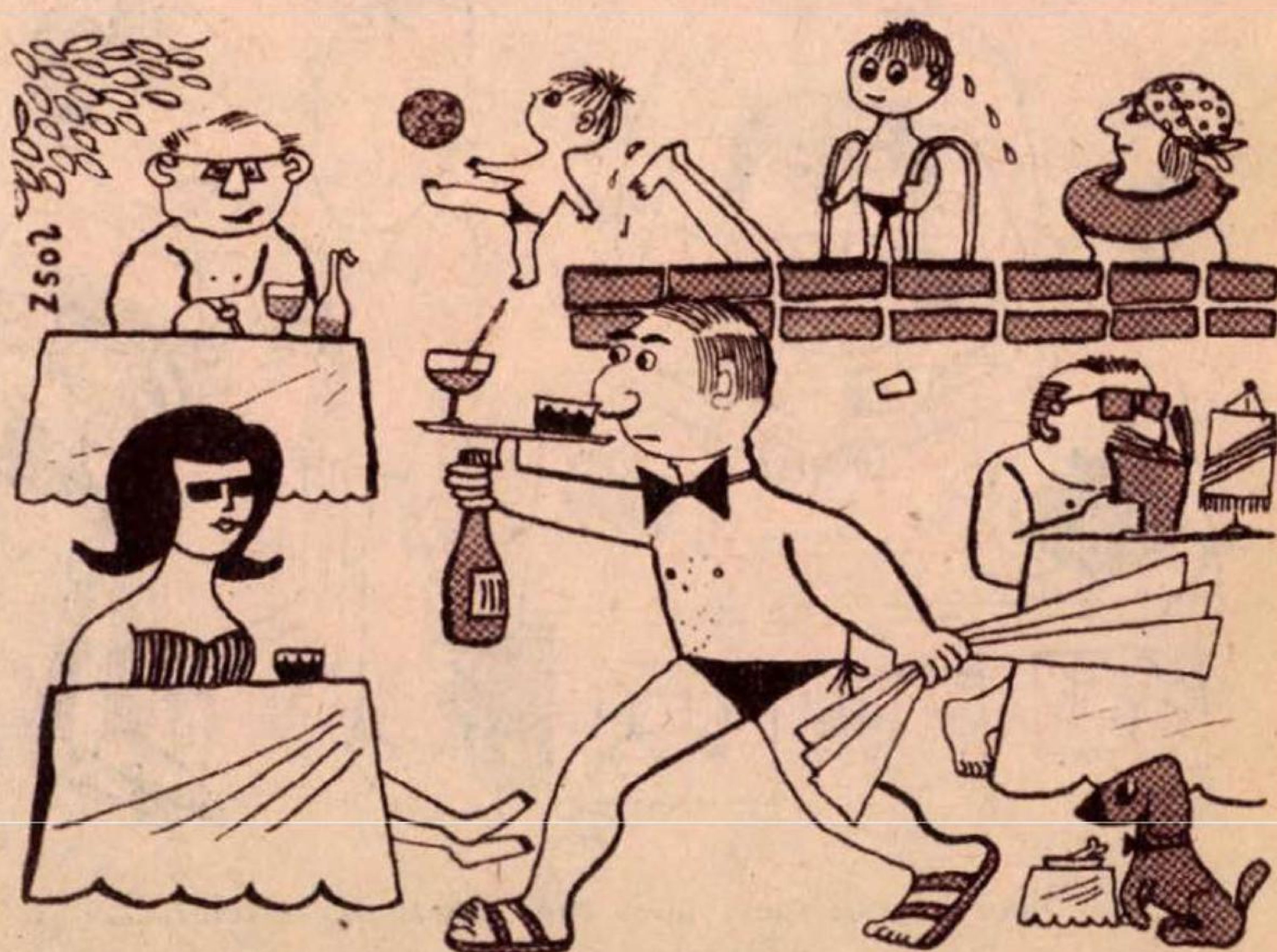
K. Tóth Lenke

Családi perpatvar

– Ne gyerekeskedj, Lajos! Ezen a héten már nyolcadszor akarsz visszamenni a mamához!...

Osztályon felüli strandvendéglő

Édes anyanyelvünk

A napokban kezembe került egy nyelvészeti tanulmány, amely 2100-ban jelent meg, tehát százharmincöt év múlva.

Ime, egy részlet a cikkből:

„... Hosszú ideig a bölcsesség és az óvatosság két különálló fogalom volt. A bölcsesség ugyan magában foglalta az óvatosságot, és az óvatosság a bölcsességet, de egyik sem helyettesíthette a másikat.

Így volt ez a XX. század derekáig. Ekkor elkezdődött a két szó, a két fogalom összekeverése, egymásba olvadása. Bölcs emberről beszéltek és óvatos embert értettek alatta, aki nem tesz elhamarkodott kijelentéseket, megvárja, amíg kialakulnak a dolgok, nem kezdeményez, mert abból esetleg baja lehet, felsőbb szervek engedélye nélkül semmit sem csinál. Ha óvatos emberről esett szó, mindenki bólogatott: „Igen, az egy bölcs ember, nagyon bölcs."

A század vége felé a „bölcs" szó kopni kezdett. Egyesek már „bolcsességet" mondtak bölcsesség helyett, vagyis eltűnt a két pontocska az ö betűről.

Néhány évtized múlva már szívesen használták a „bóvcs" szót a bölcs helyett és a „bóvcsességet" a bölcsesség helyett.

Példák „A főnököm bóvcs ember, mindig tudja, hogy mit kell tenni". Vagy: „Nagyon sok bóvcsesség található az előadásban."

A nyelvészek természetesen felfigyeltek erre a jelenségre, és mindent megtettek a „bölcs" szó megmentésére: felhívásokat tettek közzé és nyelvi bizottságokat alakítottak, de hiába.

A XXI. század hatvanas éveiben lekopott a szó elején álló „b" betű, és az egykori bölcs, bölcsesség helyett „óvcs"-ot és „óvcsesség"-et mondtak és írtak.

Néhány irodalmi példa: „Aki nem vívja ki maga ellen a felsőbbség haragját, az óvcs". Más: „Egy kis óvcsességért nem ment a szomszédba."

Egy-két évtized leforgása alatt újabb változás történt. A nehezen kimondható „óvcs"-ból „óvcsatos" lett, és az „óvcsesség"-ből „óvcsatosság".

A XXI. század végén elhagyták a szóban levő „cs" betűt, amely csak zavart okozott.

Napjainkban (2100-ban! A szerk.) már senki sem emlékszik a bölcs, bölcsesség szavakra. Mindenki óvatost és óvatosságot mond. Példák: Óvatos Salamon, az óvatos bagoly, az óvatos kádi, az óvatos rabbi és Deák Ferenc, a haza óvatosa."

A szerző így fejezte be cikkét:

„Sajnálatos, hogy annak idején, amikor ez a nyelvi elszegényedés megkezdődött, nem emelte fel a hangját senki."

Ez nem igaz.

Én most felemeltem. Talán még nem késő.

Mikes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CÍMZETT: A FŐMO

Ember legyen a talpán, aki kiismeri magát. Gyenge filmeket néha öt, hat nagymoziban is játszanak, naponta akár húszezer ember is megnézhetné ezeket a műsorokat, de a statisztika szerint csak 40, 30, sőt néha csak 20 százalékos a látogatottság.

Viszont, ha olyan filmeket mutatnak be, amelyek nagy érdeklődésre tarthatnak számot, akkor ezek a filmek

néha csak egyetlen filmszínházban kerülnek bemutatásra. Ez azt jelenti, hogy tumultus van az előcsarnokban, sőt az is megtörtént már, hogy a tömeg betörte a pénztár ablakát.

A FÖMO azonban, úgy látszik, nem tanult ezekből a jelenségekből, amit a „Phaedra" és a „Van, aki forrón szereti" című filmek „terítése" is bizonyít.

A „Phaedra" a Filmmúzeumban került bemutatásra. Mindennap hosszú embersor várakozik a pénztár előtt, de persze nem mindenkinek jut jegy. Hétfőn csak délelőtt vetítik, kedden, szerdán, csütörtökön, pénteken 4, 6, 8 órai előadásokon és csak szombaton, vasárnap egész nap. Tízszer annyian néznék meg a filmet – ha lehetne.

Még kirívóbb a „Van, aki forrón szereti" esete. Csak a Vörösmarty kertmoziban adják, a Margitszigeten. Ha hűvös van, elenyészően csekély a nézők száma, ha esik, akkor nincs előadás. És a szép, nyári estéken is csak egyetlen előadásban lehet játszani ezt a kitűnő filmet, amelynek főszerepét a tragikus sorsú Marylin Monroe alakítja, hozzátehetjük, nagy művészettel.

Pedig rengetegen vannak, akik forrón szeretnek olyan jó filmeket, mint amilyen a „Van, aki forrón szereti" című alkotás. Ha fővárosunk két-három mozijában egész nap játszanák, akkor is megtelne minden előadáson a nézőtér.

Bizonyisten nem értem ezt a műsorpolitikát.

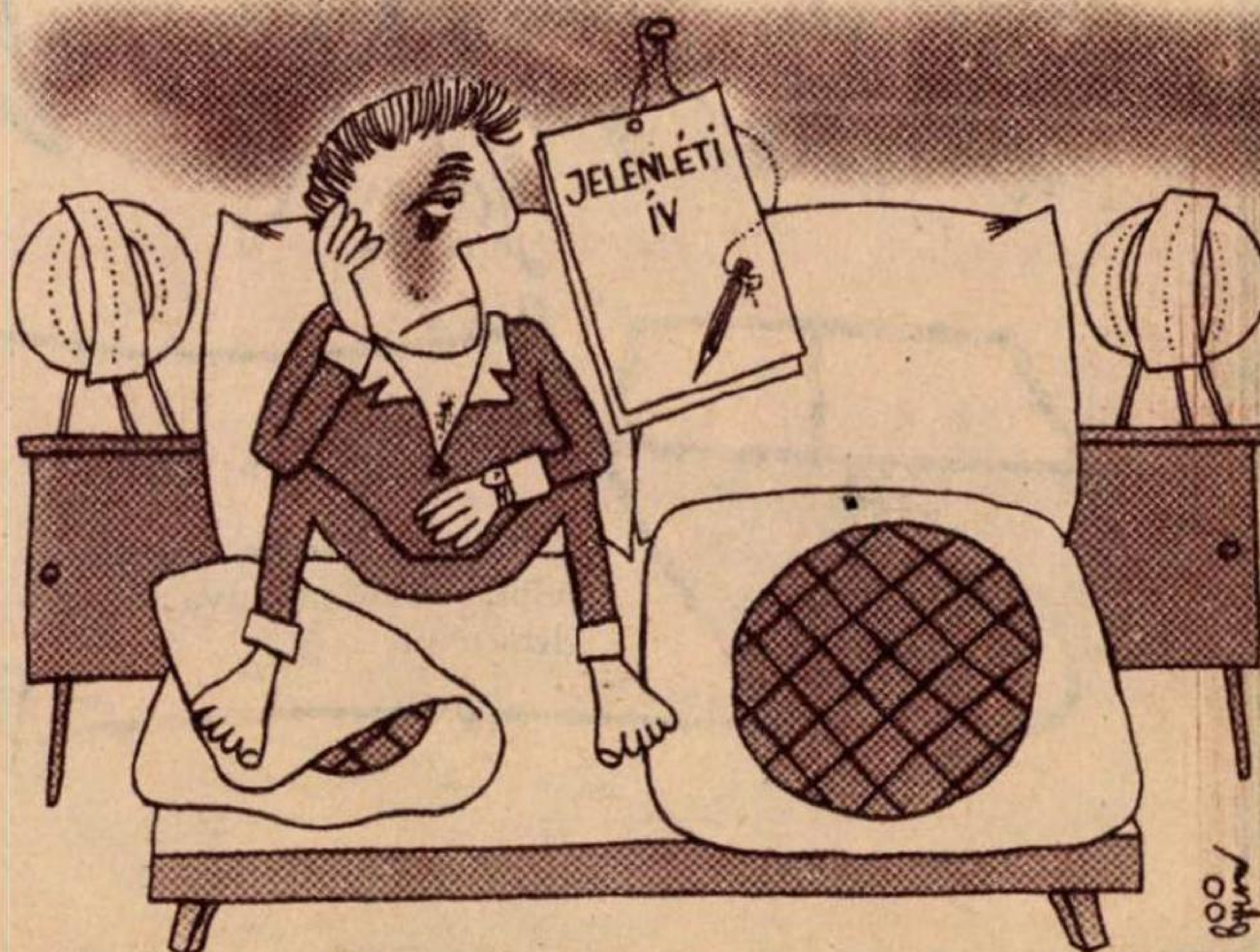
(palásti)

Mazochizmus

– Itt vagyok, kérem!

Mai házasság

 SÉTA A BALATON KÖRÜL

Fülöp György rajzai

BALATONI ÉPÍTKEZÉS

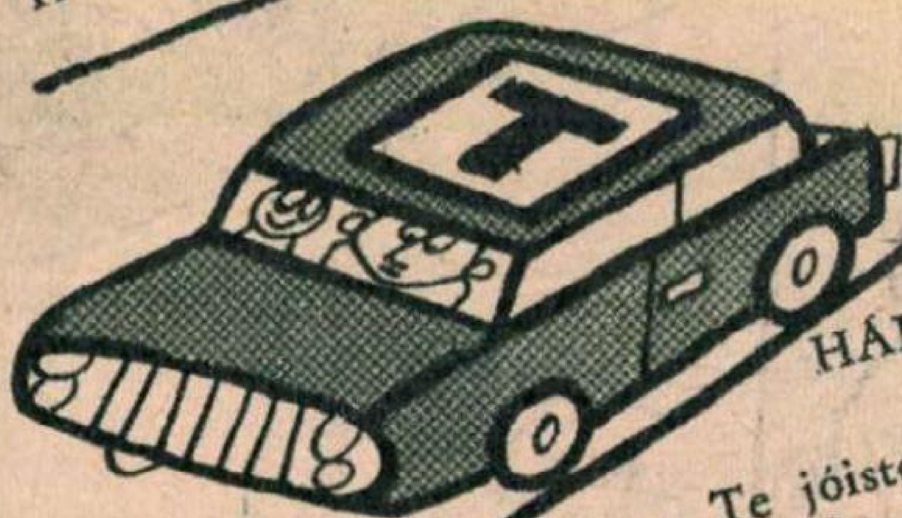
– Ez a felvonulási épület?
– Dehogy, ez már a családi ház!

FÉRFITRAGÉDIA

– Hát csak addig kellettem magának, míg felfújtam a gumimatracot?

HELIKOPTERES RENDŐRÖK

Okos kezdő

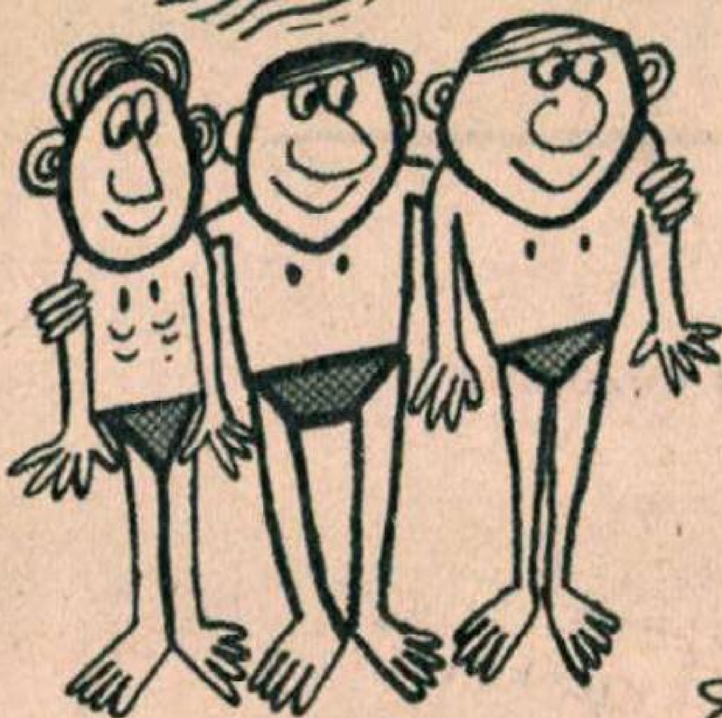

HÁLÓBÓL KÉSZÜLT FÜRDŐRUHA

– Te jóisten, már a strandon is halásznak?

SZÚNYOG DÖMPING

– Ekkora süllőt fogtam!
– Én ekkora szúnyogot!

HARMADFOKÚ KÉSZÜLTSÉG

CAMPING

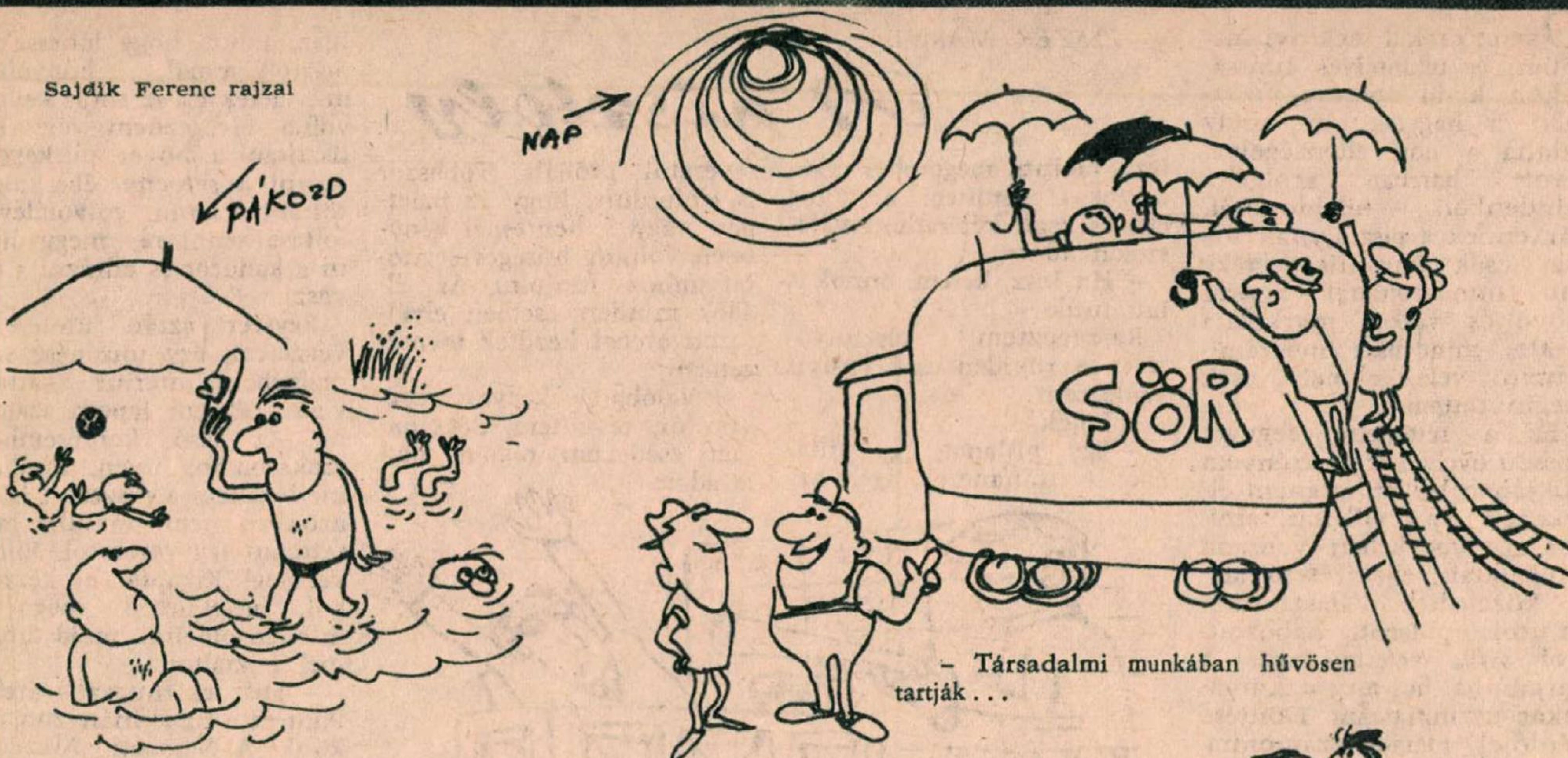
– Hát nem isteni így élni, elrugaszkodva a civilizációtól?

 SÉTA A BALATON KÖRÜL

SÉTA A VELENCEI TÓ KÖRÜL

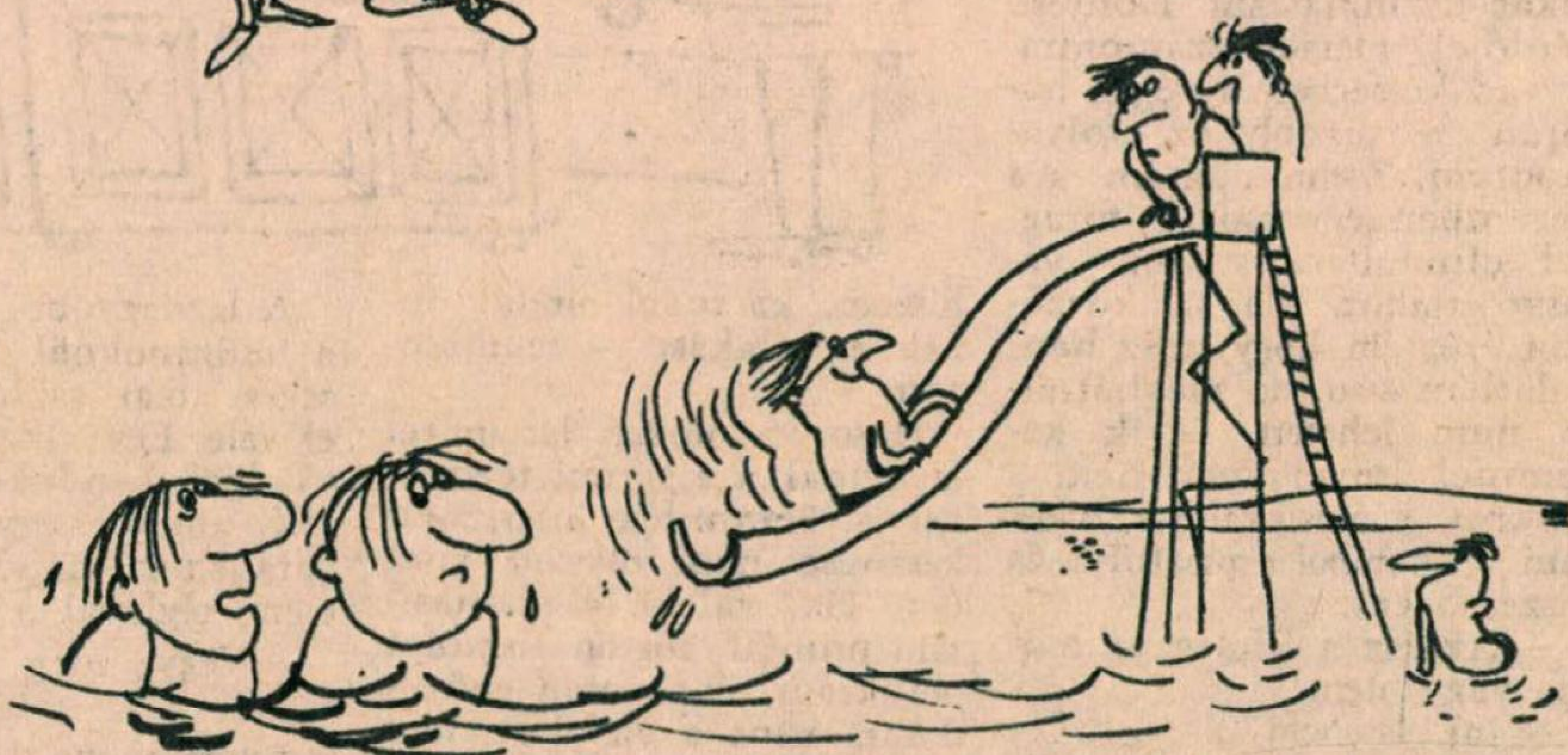
SÉTA A VELENCEI TÓ KÖRÜL

Sajdik Ferenc rajzai

– Bocsánat... Merre van a mélyvíz?

– Társadalmi munkában hűvösen tartják...

– A főnököm, ő mindig fölfelé csúszik...

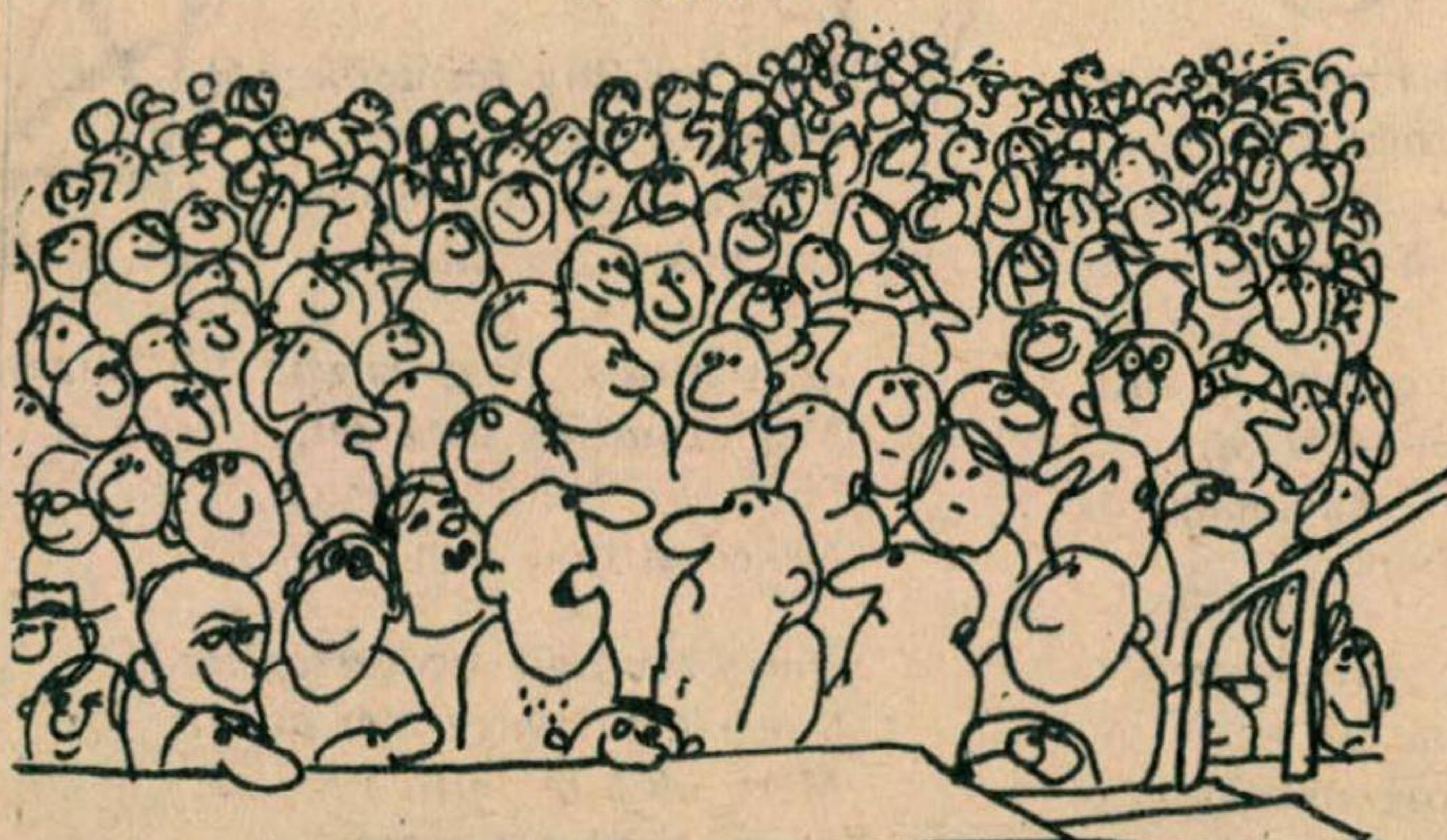

– Úgylátszik, nincsen fürdőruha kölcsönző...

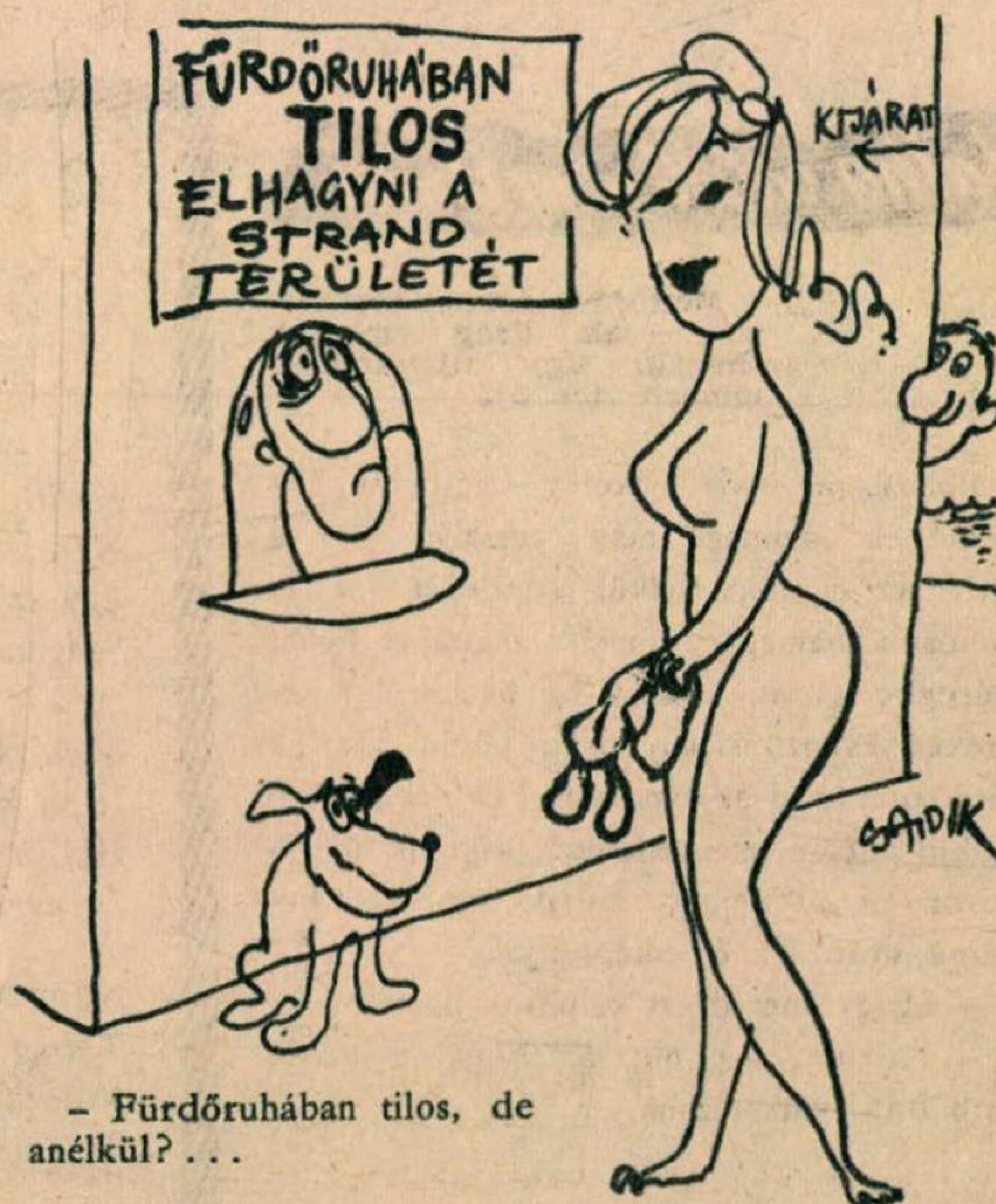

– Olvastam, hogy külföldről hoztak halakat a tóba!

VASÁRNAP

– De ki maradt otthon Pesten?

– Fürdőruhában tilos, de anélkül?...

SÉTA A VELENCEI TÓ KÖRÜL SÉTA A VELENCEI TÓ KÖRÜL

LESZEK MARUTA:

A pisztoly

Őseim örökül tucatnyi medálián és tekintélyes adósságokon kívül egy öreg pisztolyt is hagytak rám, mely valaha a hon ellenségeivel vívott harcban szolgálta mindenkori tulajdonosát. Bár ennek a pisztolynak ma már csak muzeális értéke van, mindazonáltal hosszú csöve és vaskos markolata miatt mindenkit megrémítettem vele, akinek csak megmutattam.

Ez a rettenetes fegyver hosszú éveken át szekrényem fiókjában hevert, mígnem elérkezett az a pillanat, amikor igénybe kellett vennem szolgálatait: eljegyzésem napja közeledett. Választottam az utolsó pillanatig habozott. Hol sírva vetette magát a karjaimba, hol meg a kutyájukat uszította rám. Döntése kérdőjel maradt számomra. A vad kétségbeesés végső határán a pisztolyhoz folyamodtam. Zsebre dugtam, s a kezemben egy csokor virággal elindultam szívem választottjához. Már a küszöbön éreztem, hogy rossz hangulatban van, de meghátrálni nem lehetett. Egyik kezemmel átnyújtottam neki a csokrot, a másikkal kirántottam zsebemből a pisztolyt és rászegeztem:

– Akarsz a feleségem lenni, vagy nem?

– Jaj, istenem, a.... a... akarok! – sikította falfehér arccal. Egy hét múlva megvolt az esküvőnk.

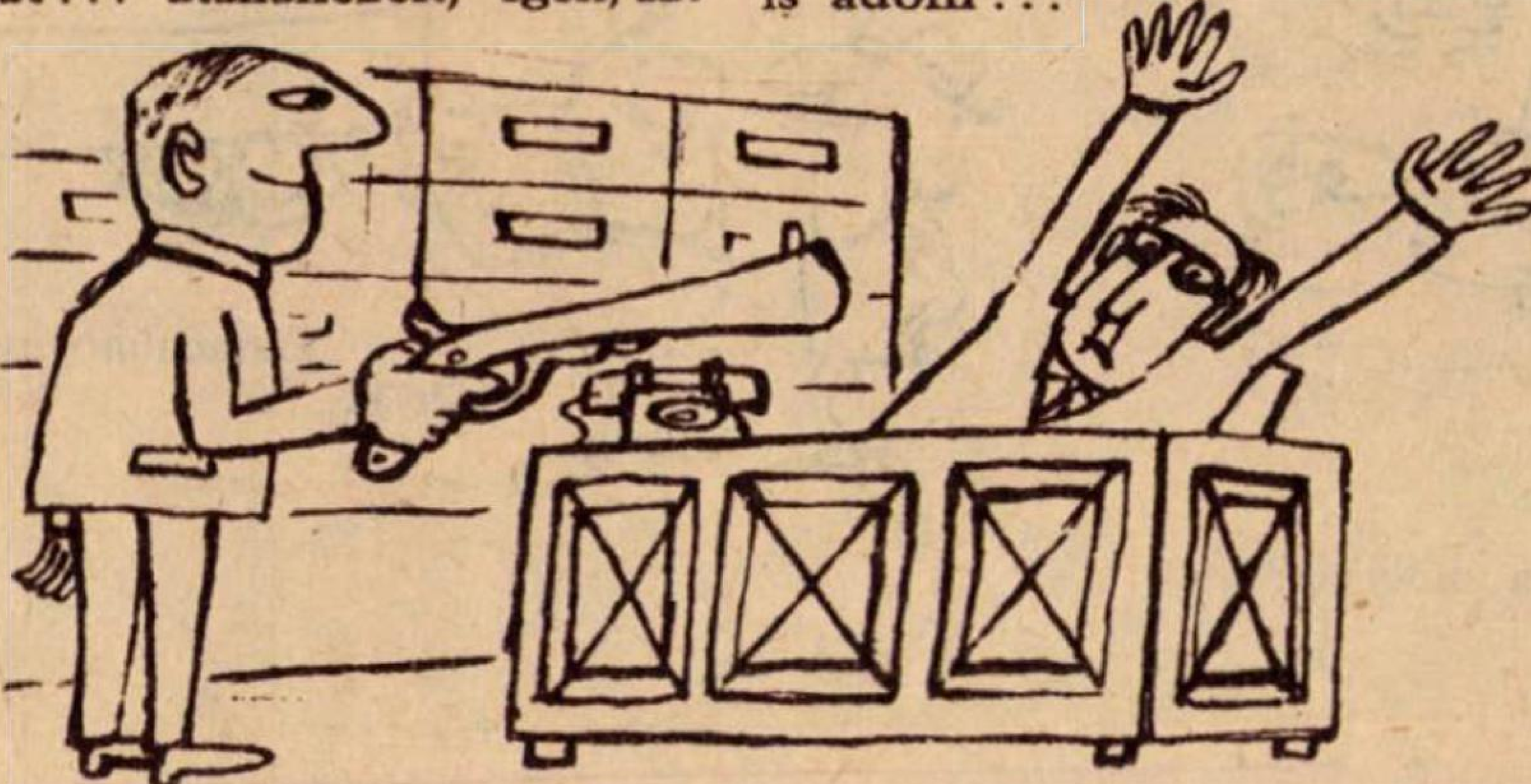
Ettől az időtől kezdve a pisztoly felbecsülhetetlen szolgálatokat tett nekem. Először is segített lakáshoz jutni. A kerületi tanács illetékes osztályának vezetője igaz, eleinte megpróbált akadályokat gördíteni a dolog elé, és csak kétértelmű válaszokat adott.

– Ha lesz, kérem, önnek is juttatunk.

Rászegeztem a pisztolyomat, és röviden csak ennyit kérdeztem:

– Lőjek?

– Egy pillanat, egy pillanat... utánanézek, igen, azt hiszem, ki tudok utalni önnek egy lakást! – rémüldözött.

Hasonló módon láttam el lapomnál a riporteri teendőket is. Semmiféle interjú elkészítése nem okozott gondot. Ha valaki visszautasítani próbált, rögtön pisztolyt rántottam, és a soron levő áldozat, mint a vízfolyás, úgy válaszolt kérdéseimre: „Neve?" „Születési hely, év?" „Foglalkozása?" „Mivel örvendeztet meg bennünket a közeljövőben?" A szokatlan módszer rendkívüli sikereket hozott, és a fizetésem rohamos növekedésnek indult.

Rosszul járt az is, aki félrevezetni próbált. Többször is előfordult, hogy az üzletben vagy a hentesnél kénytelen voltam hűséges segítőtársamhoz fordulni. Az eladók minden esetben elváltozott arccal kezdtek mentegetőzni:

– Valóban, kedves igazgató úr, tévedtem. Bocsánatáért esedezem, rögtön, már is adom...

A legnagyobb sikert mégis a huligánoknál és a közönséges utcai rablóknál értem el vele. Egy alkalommal, késő éjjel bandukoltam hazafelé, amikor egy kapualjból váratlanul bandita ugrott elém, téglával a kezében.

– Vegye meg tőlem ezt a téglát!

Gyors mozdulattal előrántottam az antik fegyvert, és hasonló ajánlattal válaszoltam.

– Vegyen inkább ön pisztolyt! Na, fel a kezekkel! Mars a kapitányságra!

Fegyverviselési engedélyt soha senki nem kért tőlem.

Igaz, ahhoz, hogy lőhessek a pisztolyommal, bonyolult műveletek egész sorát kellett volna elvégeznem vele: kitisztítani a csövét, puskaport szórni a serpenyőjébe, megtölteni valami golyófélével, fojtást tenni rá, meggyújtani a kanócot és elhúzni a ravaszt.

Egyszer aztán utolért a végzetem, egy történész személyében. Interjút akartam vele készíteni lapom számára. Az első kérdésemhez, szokásomhoz híven, mindjárt mellékeltem a pisztolyt is. Ő azonban nem rémült meg rettentő fegyveremtől. Ellenkezőleg! Kikapta a kezemből, figyelmesen megnézte minden oldalról, majd örömmel felkiáltott:

– Hisz ez muzeális érték! Pont ez a típus hiányzott nekünk! A Nemzeti Múzeum igazgatósága nevében megkérem önt, adja át nekünk ezt a ritka példányt gyűjteményünk számára.

Nem mertem ellenkezni.

Azóta gyökeres változás állt be az életemben. A feleségem elhagyott, elbocsátottak a munkahelyemről, a lakásomat társbérlőkkel töltötték meg, az eladók mindenütt becsapnak, az ismerőseim pedig zavartalanul gyötörnek unalmas fecsegésükkel.

Egyetlen dolog vigasztal csak: Szeretett, öreg pisztolyom a múzeum legszebb vitrinjében van kiállítva, aranyozott rámában, s alatta díszes betűkkel ez áll: „Napóleon pisztolya."

Oroszból fordította:
Puskás Tamás

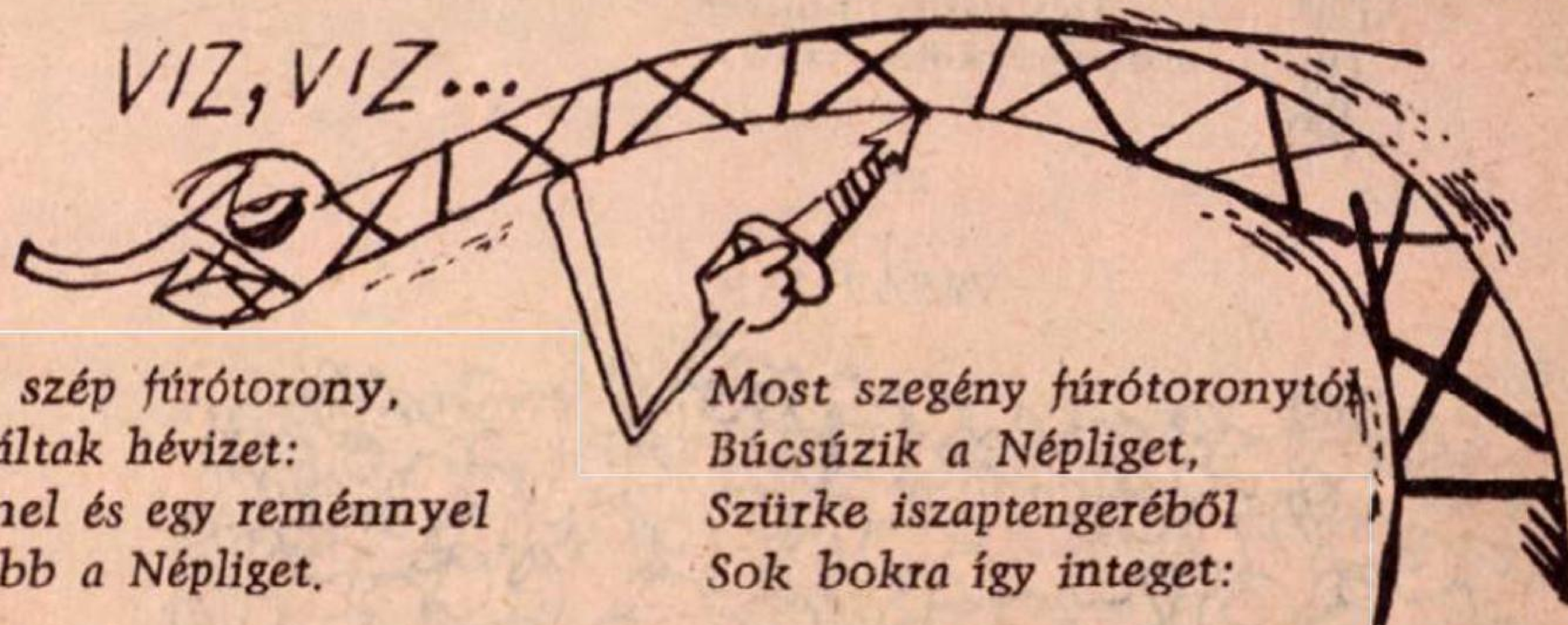
Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér meghívja Feketét vacsorára. Fehérnének azonban nem tetszik, hogy a férje az ő tudta nélkül vendéget hoz, és dühösen bemegy a másik szobába. Fehér méregbe gurul, lekapja az asztalról a terítéket és az asszony után vágja. Csak a sótartó marad az asztalon. Fekete, aki szó nélkül nézte a jelenetet, felkapja a sótartót és átdobja a másik szobába, Fehérné után. Fehér elképed.

– Hogy mered ezt csinálni nálam?

– Pardon, azt hittem, hogy a másik szobában vacsorázunk.

VÍZ, VÍZ...

Kidült a szép fúrótorony,
Nem találtak hévizet:
Egy színnel és egy reménnyel
Szegényebb a Népliget.

Majd kétezer métert fúrtak
Itten több hónapon át,
Hej, a modern tudomány már
Megveti a babonát.

Nem kell ide varázsvessző,
Taliga és kubikus –
Korszerű a programozás,
Tisztán geotermikus.

Most szegény fúrótoronytól
Búcsúzik a Népliget,
Szürke iszaptengeréből
Sok bokra így integet:

„Azt hitted, hogy engem fúrsz meg,
Megfúrtad te magadat,
Én legalább fortyoghatok,
Neked sírnod sem szabad."

„Jaj a könnyel nedvesség jár,
S te rég túl vagy már azon!
Mert, akit te fúrni kezdesz,
Az megússza szárazon."

Szőnyi Zoltán

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A BÜROKRÁCIA DZSUNGELJÉBŐL

Lajosmizsén hetek óta tart a járás statisztikai adatgyűjtése. Majdnem egyidőben a postás is bekopogtat minden családhoz. Válaszlevelezőlapot nyújt át, amelyben az illetékesek — a változatosság kedvéért — írásban is kérik a statisztikai adatokat.

*

A járási tanács művelődési osztálya már elkészítette az iskolák húszéves tervét. A szakemberek pontosan kiszámították mindent, még azt is, hogy 1981 szeptemberében hány elsős kisdiák lépi majd át a tizenhárom tanyai iskola küszöbét.

Addig azonban még néhány apró-cseprő dologgal kell megbirkóznia a tizenhárom iskola egyetlen igazgatójának. Pillanatnyilag az okoz bonyodalmat, mi-

lyen halaszthatatlanul fontos és sürgős ügyben keresheti fel hívás nélkül, személyesen a kecskeméti Járási Tanács művelődési osztályát. Takarékossági okból ugyanis — egy út vonaton majdnem öt forintba kerül — a járásnál úgy döntöttek: levélben, vagy ha sürgős, táviratilag jelentse az igazgató az ügyet. Ezután majd összeül a bizottság, megvitatja, elbírálja, ellenőrzi, hogy megéri-e az útiköltséget. Ha a bizottságnak sikerül közös nevezőre jutnia, akkor — beidézik az igazgatót. És amíg a beidézésre vár, vár az ügy is, bármilyen sürgős.

*

Ugyancsak a járási tanács intézkedése: ha valaki a községi tanácstól óhajt valamilyen igazolást kérni — lehet az közvetlenül a helyi tanács dolgozója is —, minden esetben két tanút kell bevinnie magával, akik igazolják, hogy ő az, aki, és valóban azt akarja, amit... és ő kéri az igazolást, nem pedig a szomszédja. Tanú bárki lehet, és bármit bizonyíthat. Annak hinni kell!

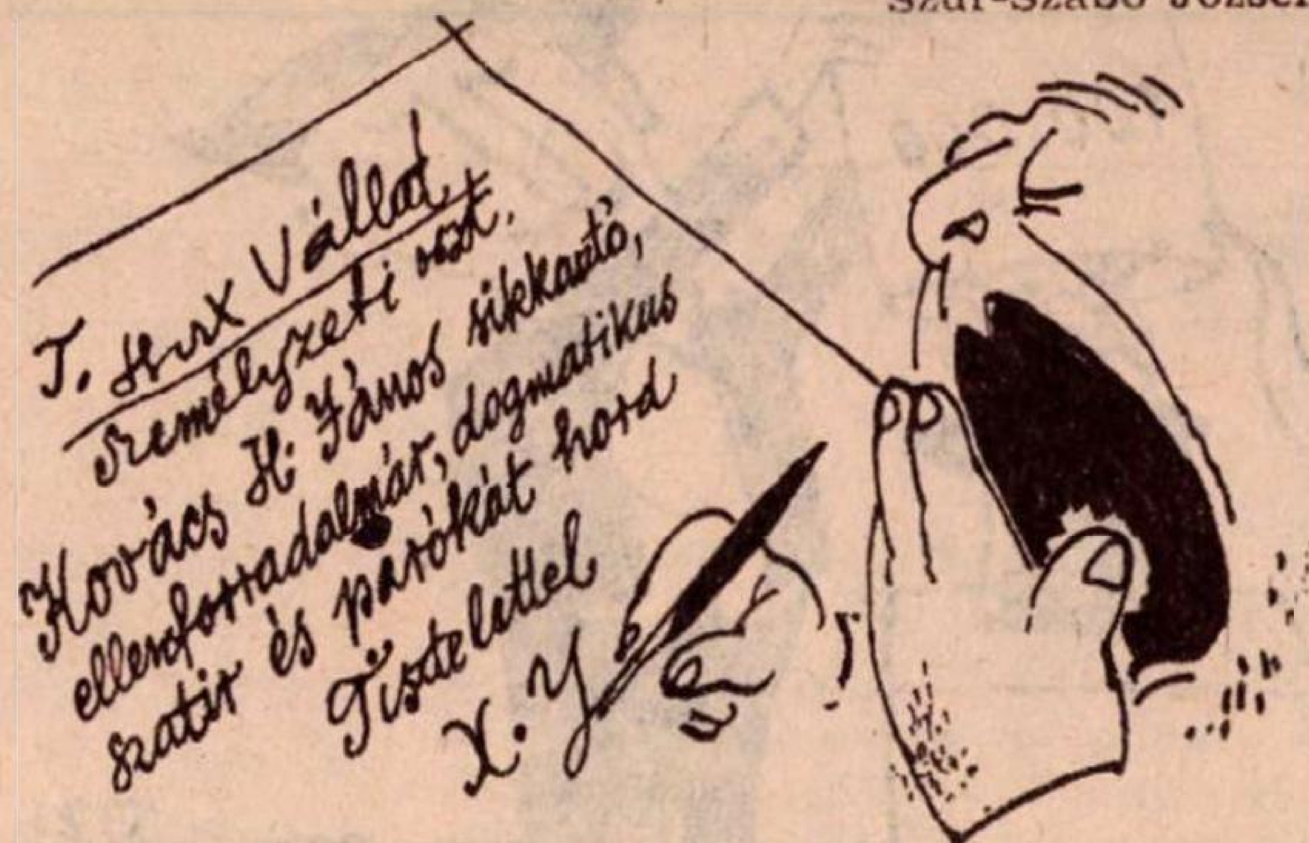
*

A kecskeméti járásban, úgy látszik, divattá vált a tanúskodás. Legújabban az óvoda vezetőjének is két olyan állandó kezesről kell gondoskodnia, akik a vásárlástól a felhasználáson át egészen az étel elfogyasztásáig bizonyítják, hogy az eladó árut adott, a vásárló meg pénzt. Továbbá, igazolniuk kell, hogy a pufók gyerkőcök nyersanyag felhasználásával készült valódi ételt fogyasztanak. A Járási Tanács megfeledkezett arról, hogy ehhez a két felesleges tanúskodáshoz két státus is kellene. Bár, szerintem, aligha akad a járás horgára két olyan elszánt kezes, aki mindazokért hitelt érdemlően kezeskedne, amiket a járási tanács egyre-másra előír. Vagy mindegy az, hogy ki miért és miként kezeskedik?!...

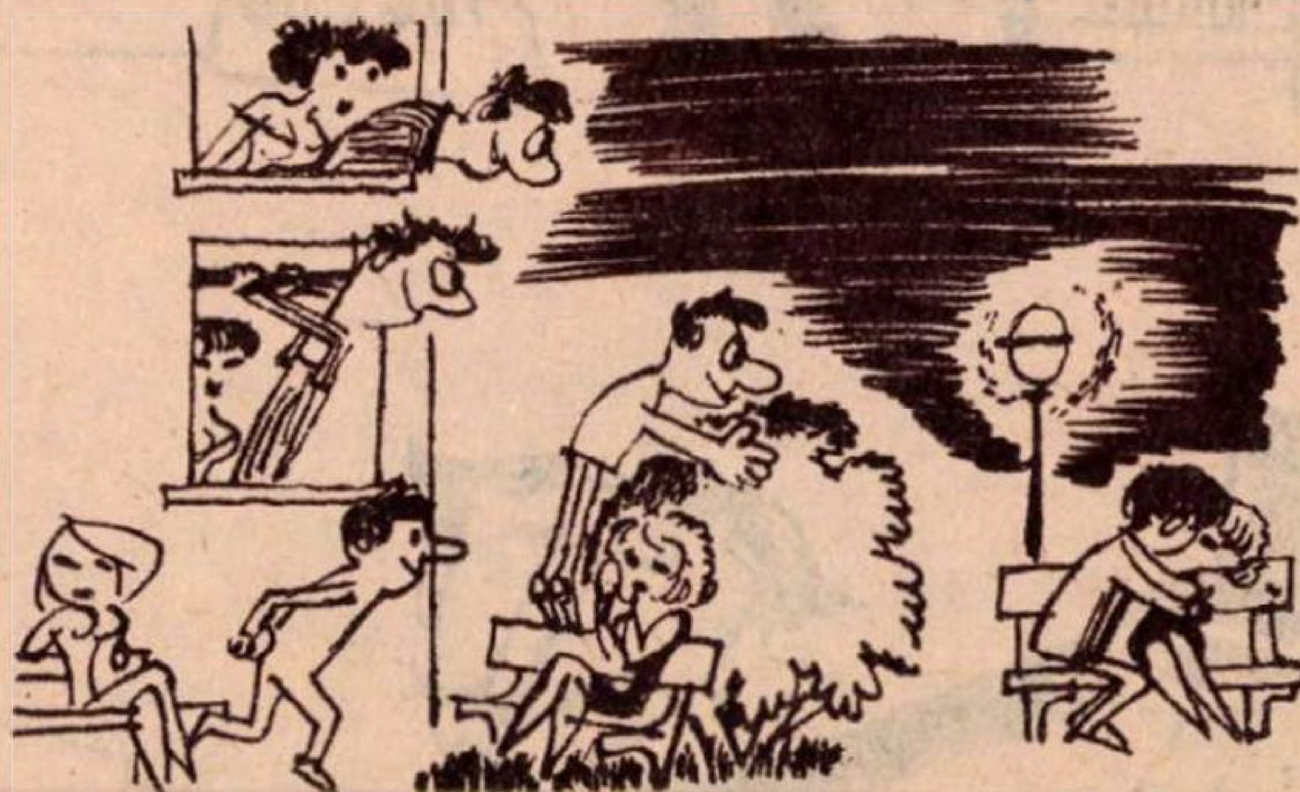
Sárdi Ferenc

UNALOMŰZÉS

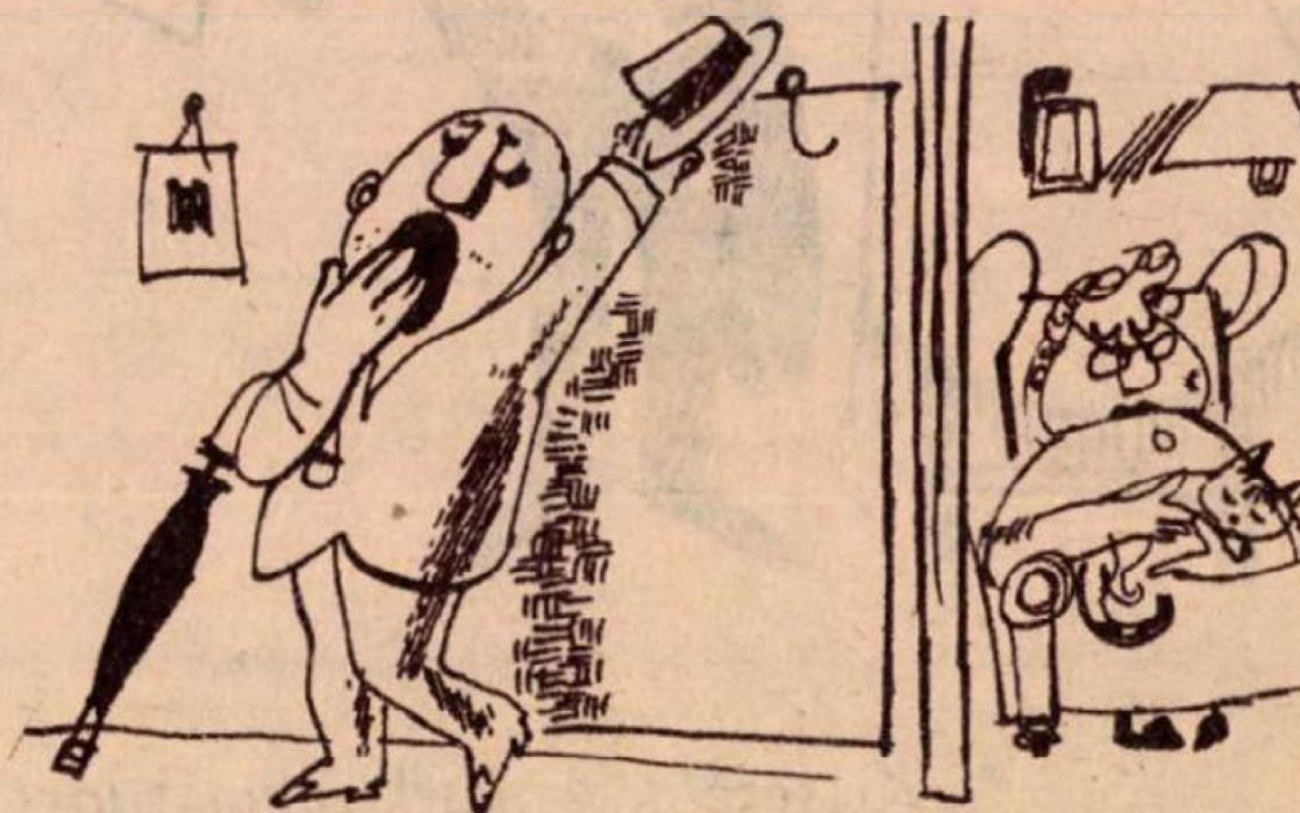
Szűr-Szabó József rajzai

Névtelen levél

Szenzáció

– Elmegyek, felíratok valamit!

Kultúrszomj

– Nincs valami jó új krimid?

A NAGY BEATLES-VIHAR

A brit szigeteken még mindig tombol a vihar a Beatles-együttes tagjainak magas kitüntetése körül. Egyre több régi kitüntetett, küldi vissza rendjelét Őfelsége Kormányának. A sok nyilatkozat közül talán érdemes idézni az együttes dobosának, Ringo Starrnak a megjegyzését, amelyet a világsajtó számára tett:

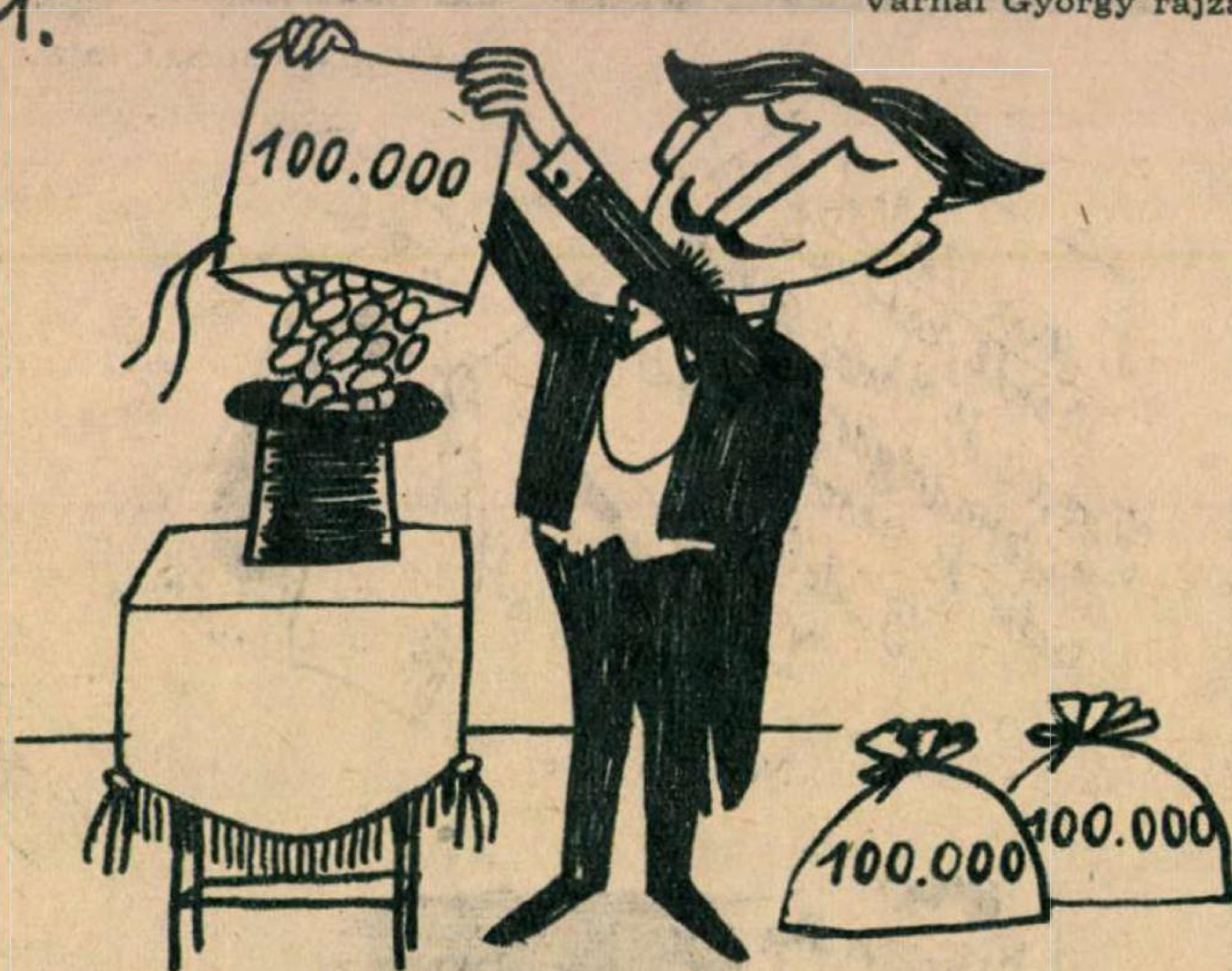
— Rossz rágondolni, mi lesz itt, ha megkapom a hercegi címet!

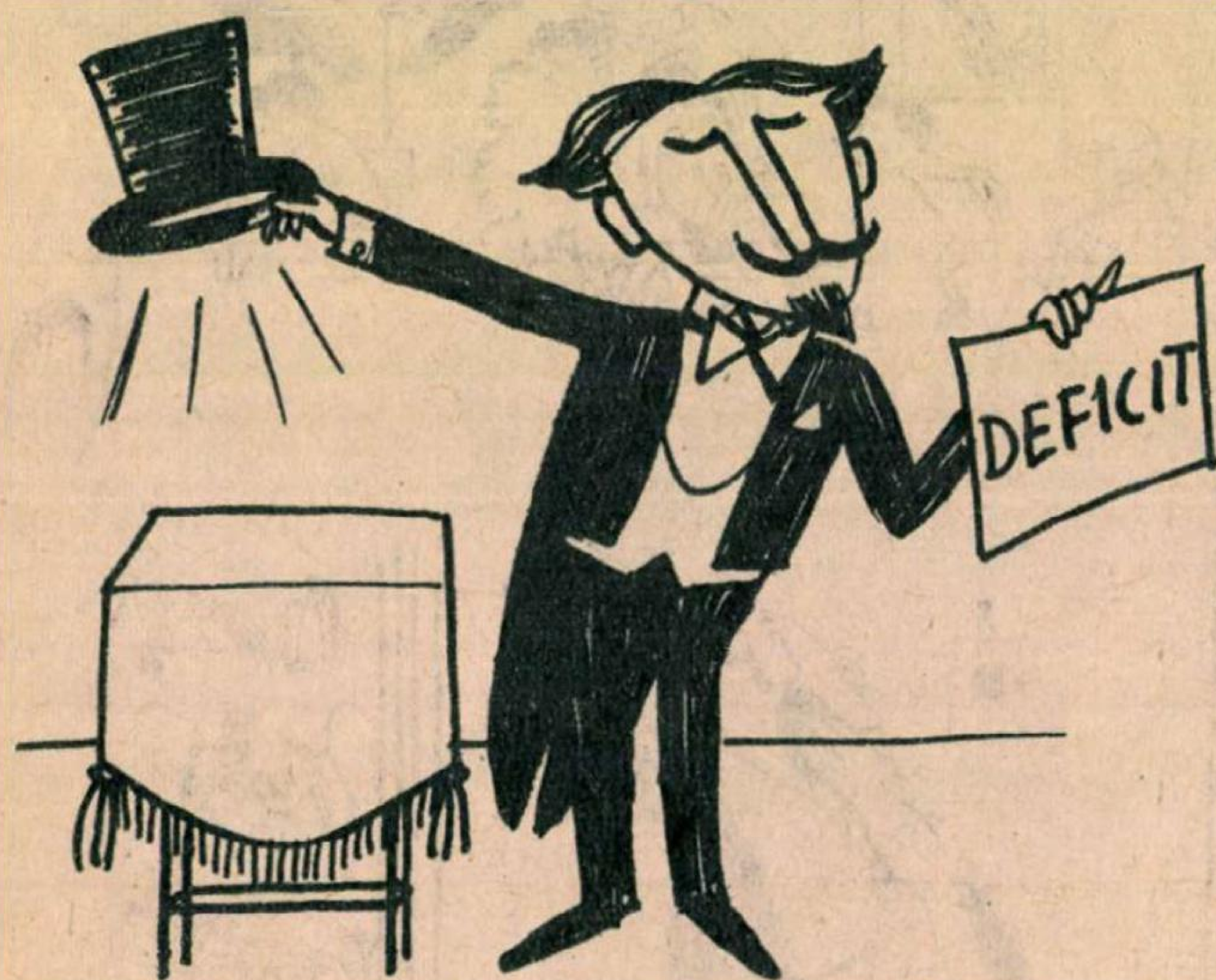
SZOMORÚ BŰVÉSZMUTATVÁNY

Várnai György rajza

1.

2.

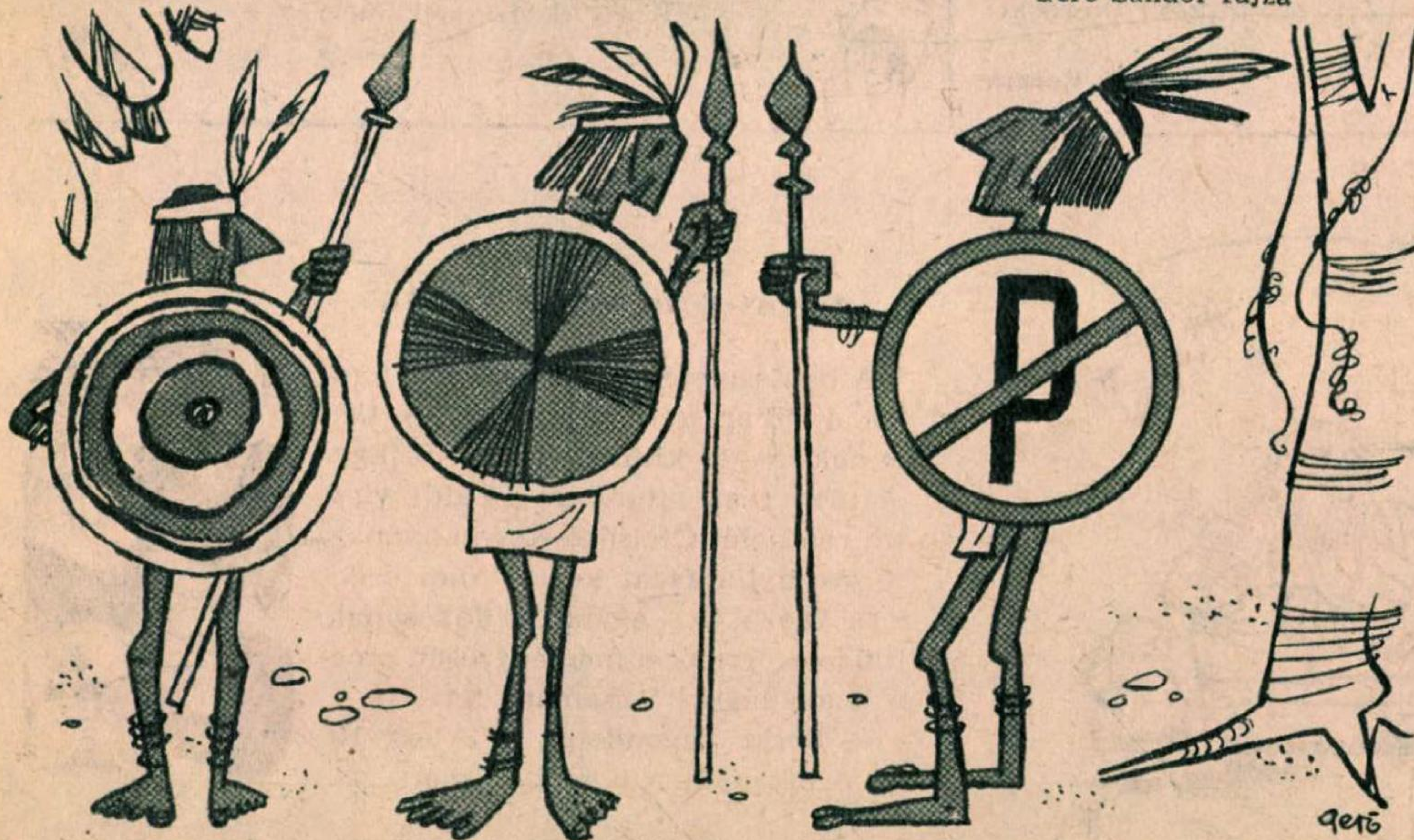

Nem közölhető kéziratot küldtek:

K. Endre, Nyírbátor. – T. Rezsőné, Gomba. – Cs. István, Bp. IV., Baross u. – M. Fülöp, Baja. – B. József, Bp. II., Csalogány u. – K. Dezsőné, Bp. IX., Tompa u. – F. László, Szeged. – K. Lajos, Bp. III., Korvin O. u. — Sz. Péter, Bp. XVI., Táncsics u. – J. Gergely, Sándorfalva. – K. István, Bp. I., Alagút u. – L. Pál, Kunbaracs. – N. László, Miskolc. – K. Béla, Karancskeszi. – S. Lajosné, Pécs. – M. Béla, Székesfehérvár. – Cs. István, Balassagyarmat. – Luzsicza M. Csehszlovákia. – B. Mihály, Bp. II., Kandó Kálmán u. – A. Imréné, Szekszárd. – F. Ladislav, Csehszlovákia. — B. Géza, Bp. XII., Városmajor u. – B. László, Csehszlovákia. – B. Éva, Bp. IX., Üllői út. – M. Sándor, Csongrád. – F. Tibor, Bp. XIII., Felka u. – K. Mária, Bp. II., Bogár lépcső. – H. Ágnes, Bp. XIX., Kelengye u. – Cs. Ferenc, Bp. XIV., Ilka u. – Zs. Zoltán, Bp. XIII., Fivér u. – P. Klára, Sátoraljaújhely. – M. Gusztáv, Bp. XI., Bartók B. út. – D. András, Tahitótfalu. – Sz. Magda, Gödöllő. – D. Albert, Békéscsaba. – B. László, Salgótarján. – B. Dániel, Bp. IX., Soroksári út. – T. Jenő, XI., Szerémi sor. – F. Gusztáv, Bp. XVIII., – P. Csaba, Szombathely. – K. György, Szeged. – K. S. Kunszentmiklós. – M. Sándor, Salgótarján. – L. Lajos, Debrecen. – H. L.-né, Kaposvár. — L. Ferenc, Bp. XIII., Máglya köz. – K. I.-né, Bp. XI., Villányi u.

Kicserélik a „Parkirozni tilos!" táblákat

Gerő Sándor rajza

– Olcsón vettem Pesten!

Úti beszámoló

Barátom tegnap érkezett
A szép Itáliából.
Sokat mesél... Én hallgatom.
Ezt hallgatni is mámor.

Zsebből noteszt kapar elő,
Noteszben pontos lista:
Az első súlyos kifogás –
Nápoly halbűze, piszka.
Aztán a hőség – rekkenő...
Az ember folyton teppedt.
A Vezúv, persze, nem köpött
Lávát, csak néhány cseppet.
És Pompeji... és Pompeji...
Csak legyen, aki bírja!
Rom itt, rom ott, és ahány rom –
Annyiszor ezer líra.
És Róma... Via Veneto...
Kutak... Quattro Fontana...
S elérhetetlen árakon
Elérhető sok dáma!
És Pisa! Az a csodatér,
Hol ferde torony alján
A sürgő-forgó magyarok
Közt méláz egy-két talján...
És Velence, hol nem fakad
A gondolás lágy dalra,
Ha széllelbélelt zsebeink
Halk cincogását hallja.
Így is csak májkrém s csabai
Biztosítja a létet –
Csak így nem fogyaszt valutát
Sok méregdrága étek.
A homár nemcsak kólika
A jó magyar gyomornak –
Árára gondolj, míg eszed,
S hogy mit eszel majd holnap...?
A hazainak párja nincs –
Figyelmesen beosztva...!
Jól utazik az, akinek
Hazáig tart a kosztja.
Mert osztéria – mint a fű!
De nincs egy korsó jó ser,
S az eszpresszó, a fekete,
Az ott se mindig kóser!
S mi több: felment a nájlon ár,
És drágábbak a sálak!
A turista, szegény, rohan,
Mint habzó szájú állat,
És vesz, és ad, és dug, cserél,
És árfolyamot számol –
Hogy tudja: mit és mennyiért
Hozott a Dél honából...?
Hogy soha többé ne legyen
Ily ostoba, ily dőre...

A részvét buggyant nyelvemen,
Már búcsút vennék tőle –
De szól még:
– Jobban szervezem
Az utat majd jövőre!

Békés István

HAJSZA

A férfi feltépte a taxi ajtaját, és izgalomtól elfúló hangon kiáltotta:

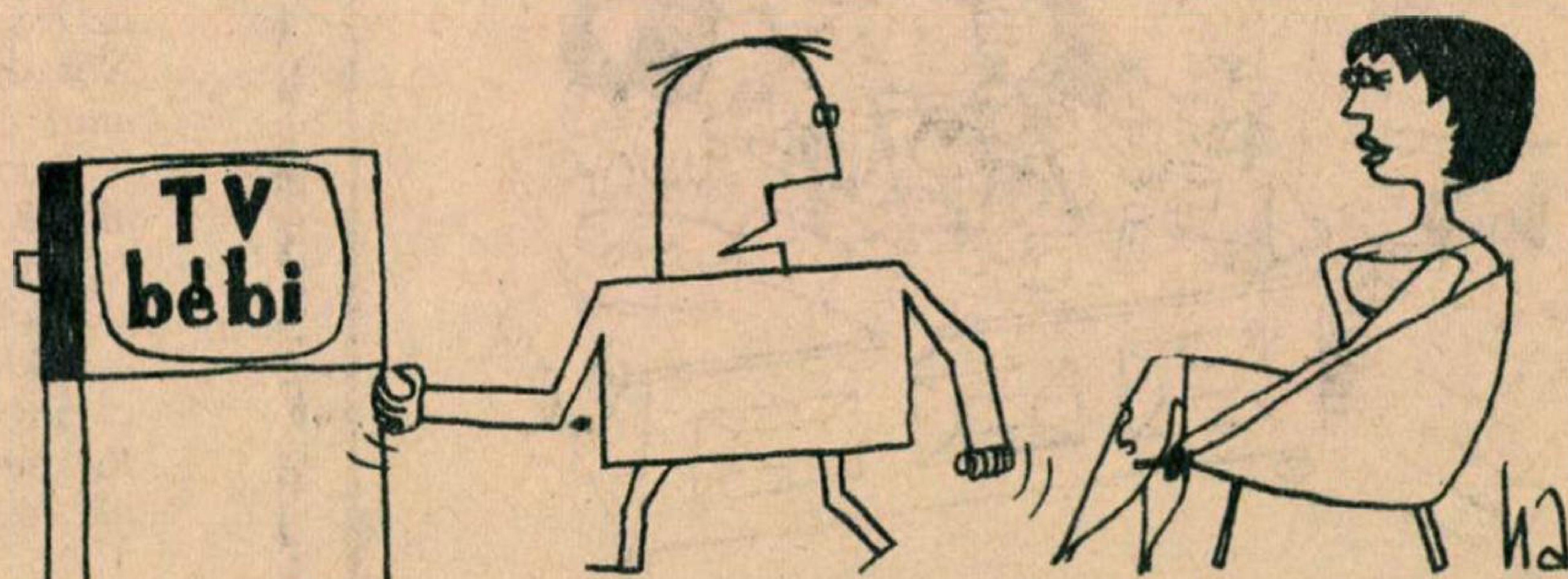
– Kövesse azt a vajszínű Wartburgot! Hat vég selymet lopott el a gyárunkból! Utol kell érnünk!

A sofőr érthető lelkesedéssel taposott a gázpedálba. A motor felbőgött. Őrült iramban rohantak a másik kocsi után. Csikorogva, szinte féloldalra dőlve fordult be a Wartburg és igyekezett eltűnni egy mellékutcában. Kétoldalt a házfalak szinte egybeolvadtak. A taxi mintegy ötven méter távolságban követte a másik kocsit. A tempó felgyorsult. Sőt, a taxi még erősíteni is tudott. Egyre fogyott a két kocsi között a távolság. Negyven méter... harminc... húsz... tizenöt méter... Eszeveszett, lélegzetelállító hajsza. A Wartburg kétségbeesetten menekült. Már olyan közel kerültek a kocsihoz, hogy látni lehetett a vezető riadt, félelemtől eltorzult ábrázatát. A taxi utasa ekkor az órájára pillantott.

– Megállunk. Ebédidő.

(galambos)

Nem mindenütt népszerű

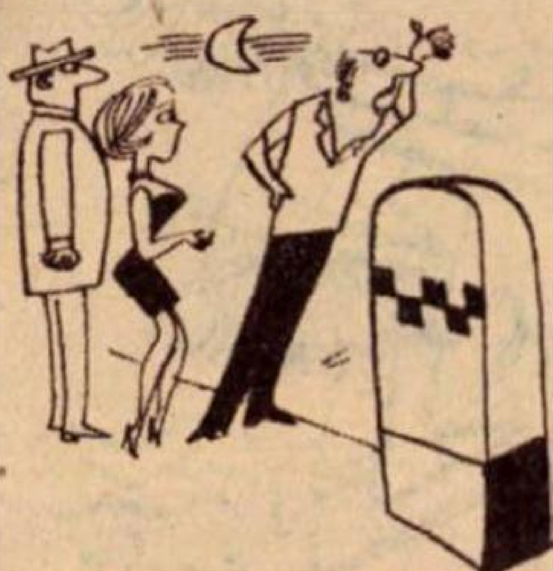
– Ezt lecsavarjuk, édes szívem.

TAXI

Pesti Polgár áll éjfél felé valahol a Körúton, vagy annak környékén a taxiállomáson és sokad magával lesi, hogy megálljon előtte egy géperejű bérjármű, s őt pillanatok alatt haza röppentse.

Lesi fürkésző szemekkel Pesti Polgár, de hiába lesi, mert ha közelít is felé a hőn várt alkotmány, és reményt sugározva virít a szabad jelzése, „lekapcsolják", mielőtt elébe érne.

Pesti Polgár ekkor rájön, hogy ésszel él az ember, és elébe megy a taxinak, ámde a következő kocsi fittyet

hány integetésének, kicselezi az orra elé ugró vakmerőségét, és illemtudóan állomáshelyére suhan.

Ám, ha Pesti Polgár ugyanez idő tájban valahol Budán andalog, és esze ágában sincs taxiba ülni, másodpercenként hunyoroghat a tolakodó reflektor előtt, ugyanis magukat kínálva sodródnak mellé a géperejű bérjárművek és ajánlkoznak az ő szolgálatára.

A dialektikus materializmus által csiszolt elmém vizsgálgatni kezdte eme ellentétes előjelű megnyilvánulásokat, és midőn meteorológusok és pszichológusok egybehangzóan nyilatkozták, hogy sem a klíma, sem a sofőrök lelkivilága nem lehet okozati tényező, elhatároztam, mélyebbre ások, mert okozatnak lennie kell, ha a föld alól szedem is elő.

Szerencsére azonban nem kellett a föld alá ásnom, elég volt bepillantanom éjfélkor a Fény presszó elé, ahol harminc taxi állt. Beültem az elsőbe. A sofőr lelkesen csapta le az órát, ám, amikor bemondtam, hogy Szilágyi Erzsébet fasor, sóhajtva indított.

De mentünk. A Mártírok útján, az áruházzal szemben, tizenkilenc taxi sorakozott, a Moszkva téren huszonegy, a Fogasnál tizenhárom, a János-kórház előtt nyolc.

– Tetszik látni? – fordult hozzám a sofőr. – Ez a sors vár rám.

– Miért nem megy át Pestre? – kérdeztem. – Ott üresek az állomások.

– Üresen? – kérdezte vissza. – Még csak az kéne! Ha több az üres kilométerem, mint amennyit eltűrnek, megbüntetnek!

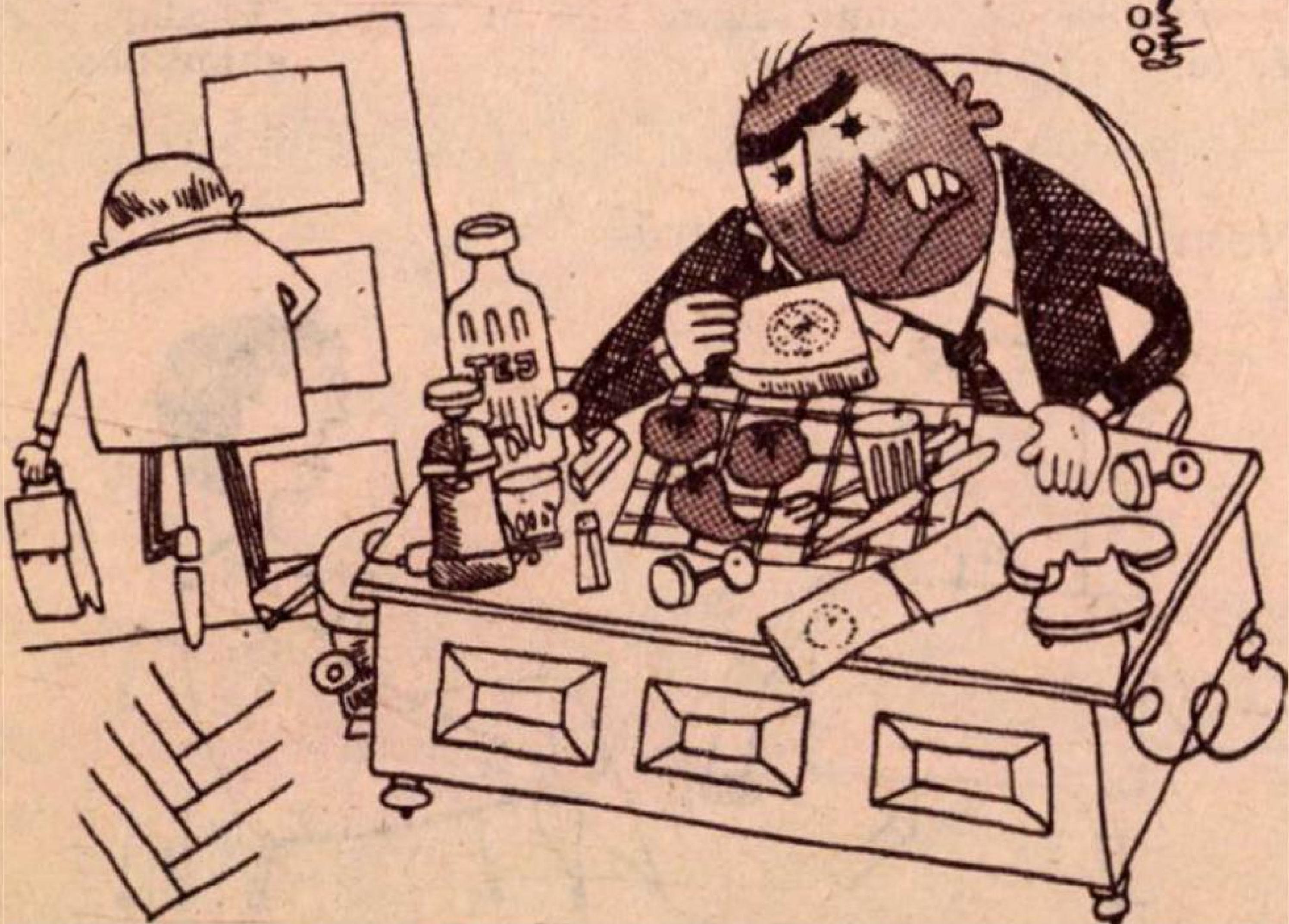
– Ez pofon egyszerű! – gondoltam magamban, és elhatároztam, hogy másnap az első dolgom lesz javasolni a taxivállalatnak, hogy éjfél után fél óránként irányítsa át a budai állomásokról a tétlen taxikat Pestre.

Annyira fölizgatott a megváltó ötlet, hogy csak nehezen tudtam elaludni. Késve ébredtem. Hiába hagytam el a borotválkozást, hiába kapkodtam magamra a ruhákat, hiába futottam, az orrom előtt ment el a ritka autóbuszjárat. Szerencsére a János-kórház előtt állt vagy tíz taxi. Beugrottam az elsőbe. Így sikerült az utolsó pillanatban beesnem a hivatalomba.

Jaj, dehogyis javasolom én a Taxinak azt az éjféli hangulatomban fogant ostobaságot!

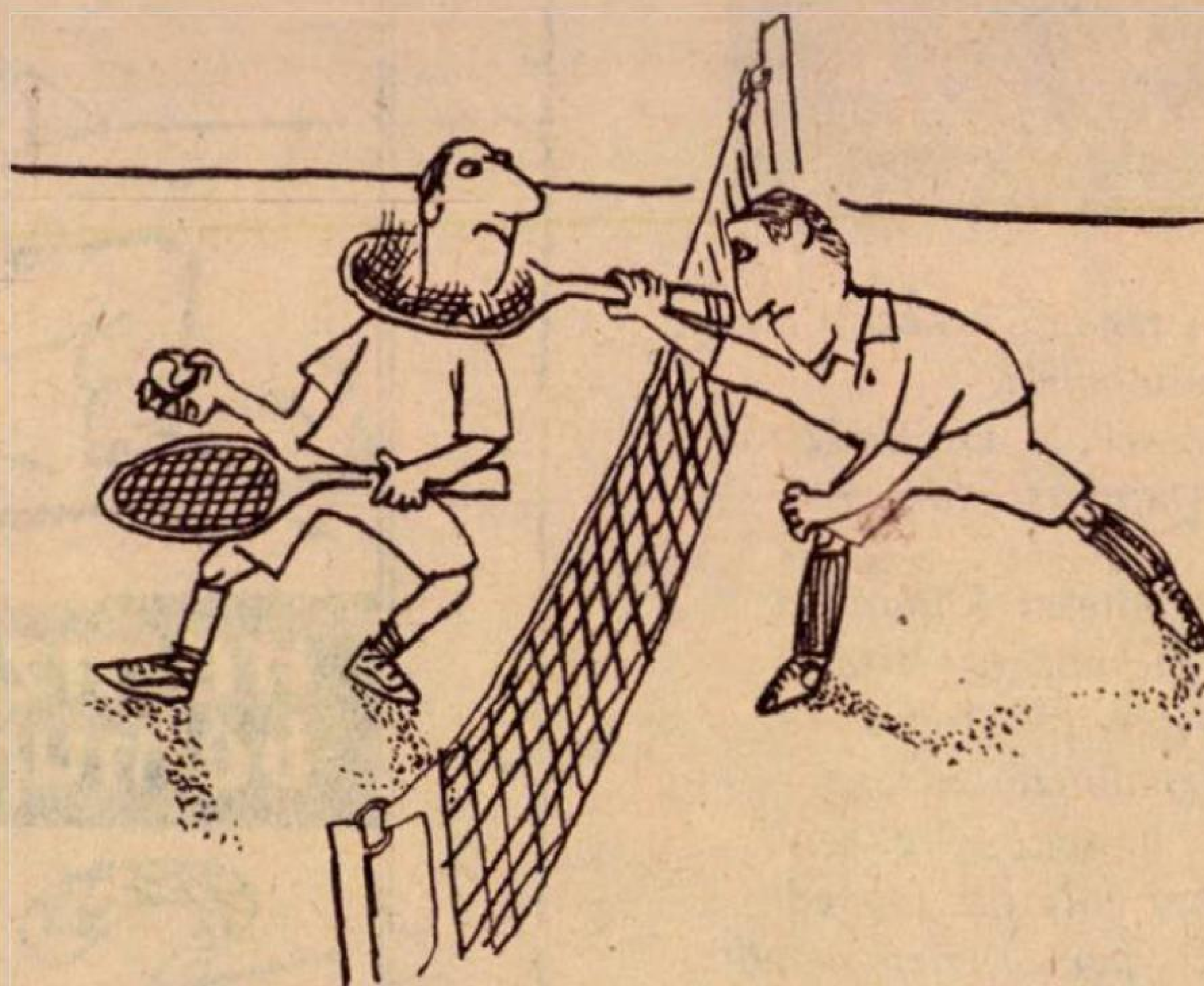
Sólyom László

Méreg

– Mindig evés közben zavarnak! Most tessék, lepecsételtem a vajas kenyeremet is...

Visszavágó mérkőzés

esti mese

Ki nincsen ágyban este nyolckor
s kedveli mégis a mesét,
hallgassa meg a szőke Manci
megható, szép történetét.
Szorgalmas, pontos dolgozó volt,
ámde – bár nem volt csúnya, sőt! –
a férfiak közönnyel nézték,
nem vették észre őt, a „nőt".
Ezért eszelt ki egy kis tréfát
(egy csöpp mulatság meg nem árt),
hát pénteken elhíresztelte:
a lottón négyeset talált.
Milyen hatás! A munkahelyen
mindenki gratulált neki
és este már hazakísérte :
egy fiú, név szerint Peti.
Majd nemsokára Bandi, Jóska
hívta az eszpresszóba már
és alig telt el röpke két hét,
megkérte kezét két szamár.
Ó, hogy megszépült Manci máris!
Mily kedves, kacér, víg, mulat!...
És ekkor jött az álom-furcsa,
a nagy, a nem várt fordulat.
Új hét, új húzás, új eredmény,
Manci bámulja: nem mese,
de valósággá vált a tréfa
és tényleg van egy négyese!
S mert ekkor kevés volt a négyes,
az összeg több, mint százezer!...
Nos, ki találja ki a végét,
amit a sors s egy nő kever!
– Nem kell az nékem – mondta Manci –
akit a pénz így elvakít! –
És kinevette Bandit, Jóskát,
sőt dobta Petit és Palit.
– Lekössem magam? Férjhez menjek?
O hogyne! Majd bolond leszek!... –
Kis mesém ezzel véget ért ma,
hát jó éjszakát, gyermekek!

Lovászy Márton

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mire büszkék?

Az egész családban egyedül én tudom úgy becsavarni a kávéfőző kupakját, hogy nem jön ki a gőz.

B. E.

Három dologra: az FTC-re, a Ferencvárosra, és a Fradira.

D. F.

A szerénységemre.

F. L.

A nép bizalmára. Biztos forrásból tudom, hogy még az idén lakóbizottsági elnökhelyettesnek jelölnek.

(f—p)

Az összeköttetéseimre. Bármikor tudok yoghurtot szerezni.

G. Sz.

Arra, hogy annyi zseninek vagyok a kortársa.

K. A.

Azt én mindig a lapokból tudom meg. Azokban mindig benne van, hogy kire vagy mire vagyunk büszkék.

M. Gy.

Arra, hogy liftvizsga és engedély nélkül meg tudom nyomni a felvonó gombját.

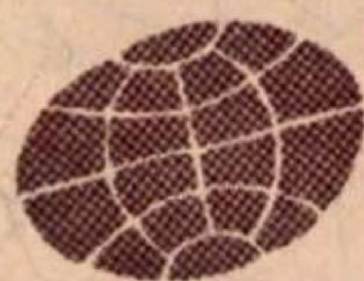
P. L.

Egyetlen szúnyogcsípést sem vakartam el a Balatonnál.

S. P.

Arra, hogy vékony a bőröm és erős a szakállam.

(t.)

import humor

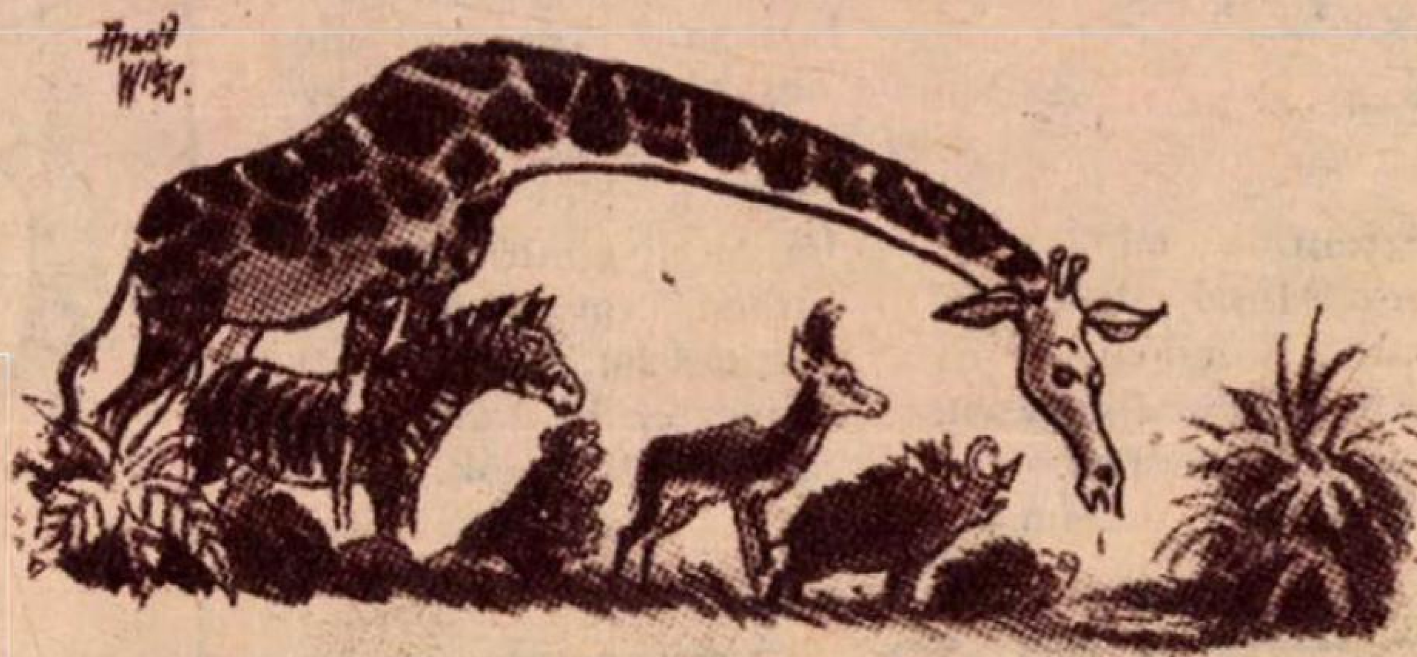
– Akárhogy is bántam veled, Júlia, azért az mégsem szép, hogy meccs közben kísértesz meg!

(A „New Yorker"-ból)

– Ne légy csacsi! Semmivel sem vagy rondább, mint más béka.

(A „New Yorker"-ból)

– Sorban állunk, kérem!

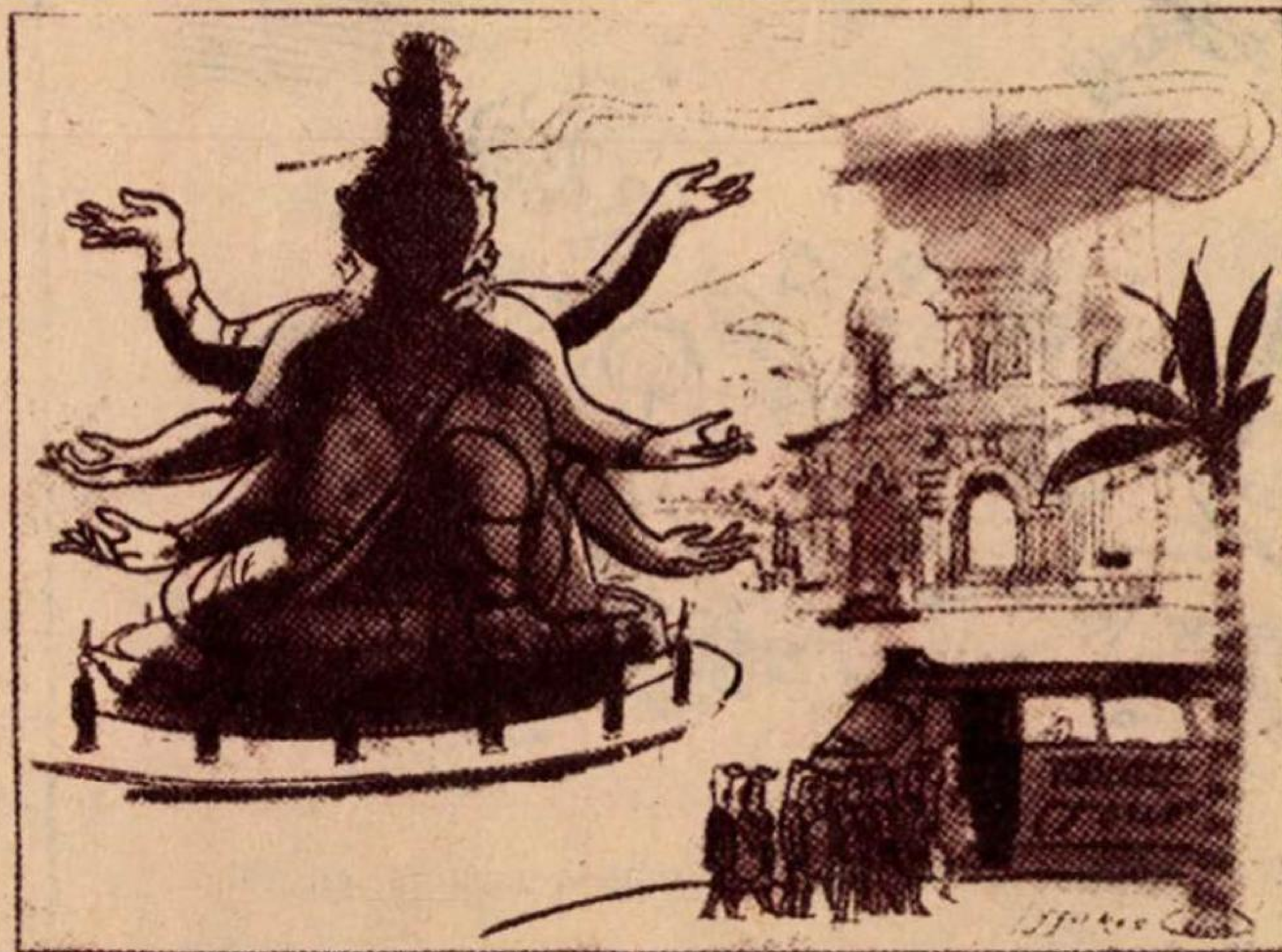
(„Punch", London)

TRAGÉDIA A WALL STREETEN

– Nagy ég! Csődbe jutott a Delafield, Locke, Bentley és Jones cég!

(A „New Yorker"-ból)

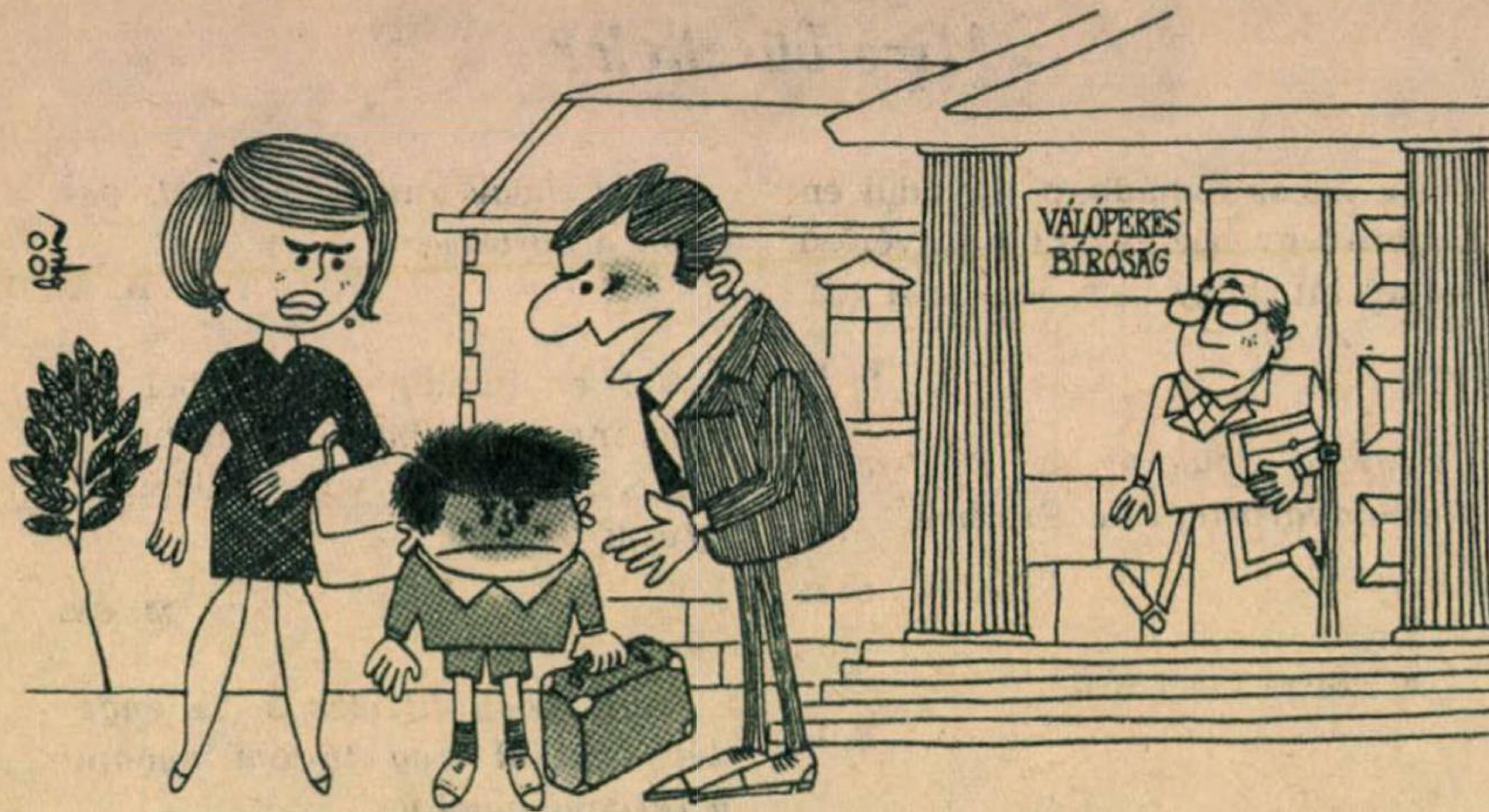

– Mindenütt ugyanaz: mindig csak borravaló, borravaló, borravaló . . .

(„Punch", London)

Válogatós gyerek

Balázs-Piri Balázs rajza

– Döntsd el már végre, kisfiam, hogy melyik nagymamádnál akarsz lenni!

A MEGGAZDAGODÁS TITKA

A világ leggazdagabb embere, az amerikai Paul J. Getty a következőket jelentette ki a kultúra és a vagyon viszonyáról:

– Ha valaki behatóan érdeklődik a művészet, az irodalom és a tudomány iránt, az jó hatással van az illető műveltségére, de nincs jó hatással a bank-folyószámlájára.

Úgy látszik, nem véletlen, hogy a milliomosok között ritka a költő, a festőművész és az atomfizikus.

VÉGRE...

Két évig utaztam keresztül-kasul a világban. Ez azonban nemcsak nyugtalan véremnek volt tulajdonítható, egyéb célok vezettek. Lázasan kutattam, alaposan kö-

rülnéztem mindenütt. Jártam Moszkvában, Párizsban, Londonban és az Appennin-félszigeten. Aztán átrepültem az óceánt, megfordultam az amerikai kontinens néhány államában, majd Ausztrália partjain, de nem találtam, amit kerestem. A nyugtalanság, majd a lemondás egyre erősödő mélabús érzése már hazafelé hajtott, amikor Spanyolországban pihentem meg néhány napra.

És itt elértem célomat. Don Pedro el Sol Fuentas y Romero márki Madrid környéki álomszerű húsz szobás villájában végre megláttam a keresett gyönyörű termeket. Addig csak a Nők Lapjában láttam ilyesmit, a „Szép otthon" rovatban, szelíd oktatásként, hogy hogyan rendezzék be szobáikat a magyar dolgozók.

(Soós)

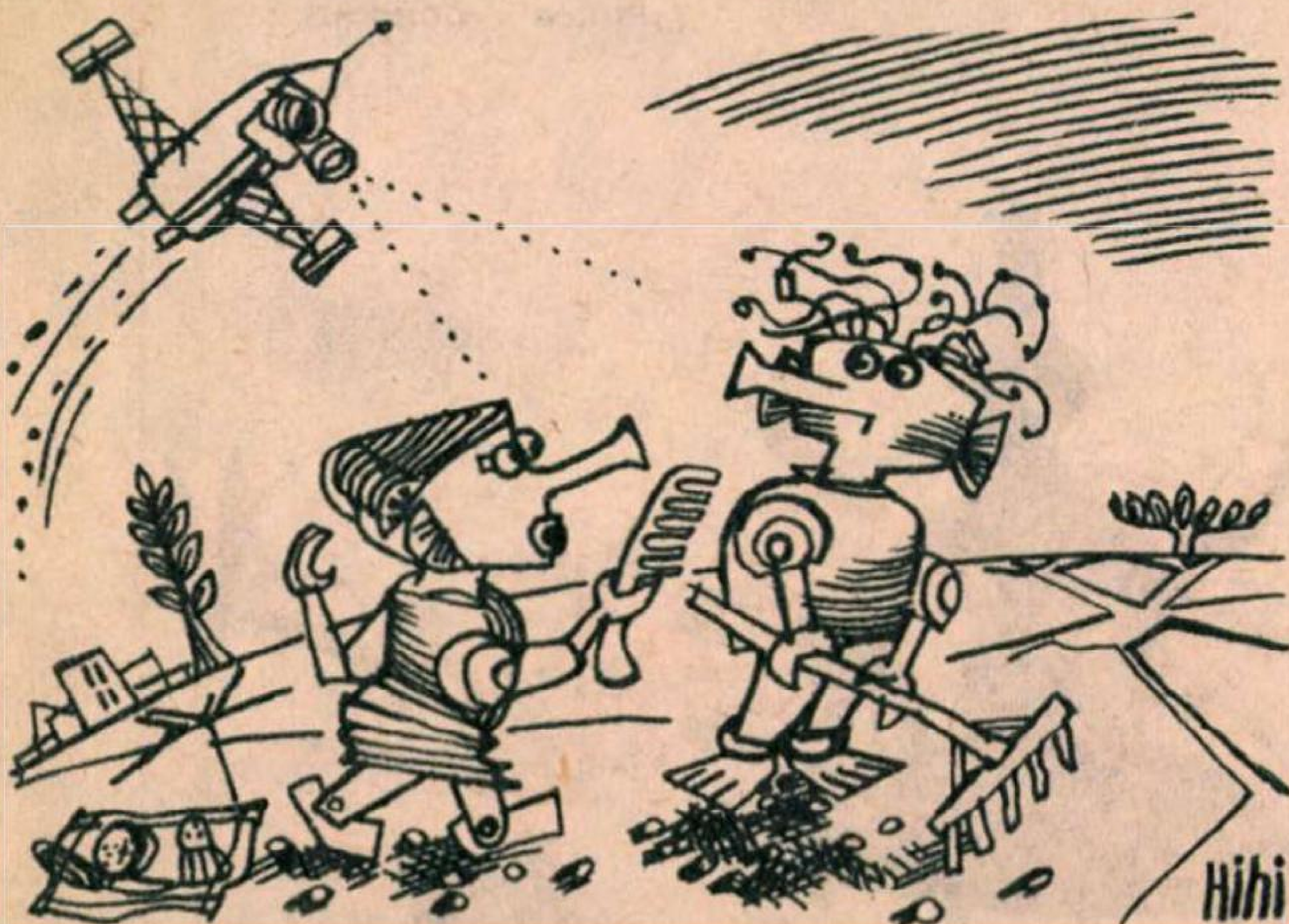
Befőzés a Balatonon

Szegő Gizi rajza

– Mit csinálsz?
– Elteszek télire néhány gavallért!

Hanyag Mars-lakó

– Csak nem akarsz ilyen kócosan a kamera elé állni?

Író—olvasó találkozó

– Hülye! Mit olvas az utcán?!...

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.4561 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7860 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 2550<